

The Project Gutenberg eBook of Ahab Israelin kuningas: Viisinäytöksinen murhenäytelmä

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Ahab Israelin kuningas: Viisinäytöksinen murhenäytelmä

Author: Alpo Noponen

Release date: October 20, 2008 [eBook #26976]

Language: Finnish

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK AHAB ISRAELIN KUNINGAS: VIISINÄYTÖKSINEN MURHENÄYTELMÄ ***

Produced by Tapio Riikonen

AHAB ISRAELIN KUNINGAS

Viisinäytöksinen murhenäytelmä

Kirj.

ALPO NOPONEN

Werner Söderström, Porvoo, 1899.

HENKILÖT:

AHAB, Israelin kuningas.

ISEBEL, hänen puolisonsa.

JOSAFAT, Juudan kuningas.

BENHADAD, Syyrian kuningas.

MIKA JEMLANPOIKA, profeetta.

OBADJA, Ahabin hovinpäämies.

ASARIA, sotapäällikkö.

ESTER, hänen kihlattunsa.

AMARIA, paimen, Esterin isä.

SAMERI, Ahabin ja Isebelin uskottu.

SEDEKIA KENAANPOIKA, valheprofeettain johtaja.

ABDIN, Syyrialainen sotapäällikkö.

ELIAB, | Samarian kansalaisia.

ASSIR, |

BAALIN PAPPI.

1:NEN SOTAMIES.
2:NEN SOTAMIES.
3:S SOTAMIES.

Kansaa, sotilaita, sotapäälliköitä, vääriä profeettoja, vääriä todistajia, Baalin pappeja, auringon tyttäriä, kuninkaiden seuralaisia.

Tapahtuu Samariassa ja Gileadissa kuningas Ahabin hallitusaikana.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS.

Baalin temppelin edusta Samariassa. Perällä temppelin etuseinä, jossa ovi pylväiden välissä. Oven eitse kulkee katu vasemmalta oikeaan. Kadun etupuolella vasemmalla ja oikealla puisto.

(Eliab ja Assir tulevat oikealta.)

ELIAB.

Siis Samariassa on onnen päivät?

ASSIR.

On onnen päivät! Toissa päivänä
Töin tuskin jauhovakan tingityksi
Sai kolmeen sikliin, mutta yhdestä
Nyt myödään Samarian portilla.
Ei eilen leivotuista sämpylöistä
Saa omiansa tänä päivänä;
Myös viinin sekä öljyn hinnasta
On puolet ravissut.

ELIAB.

Ja aikaansai

Sen tieto Israelin voitosta?

ASSIR.

Ja runsas saalis, jonka Syyrialta
Sai kuninkaamme. Hän on sankari!

ELIAB.

Sen vaikka myönnän, hänt' en ylistä
Edessä Baalin temppelin.

(Viittaa temppeliin).

ASSIR.

Vaan miksi ei, jos mannaa jakaa Baal?

ELIAB.

Et lailla Esaun herkkuatriaan
Sa esikoisen-oikeuttas myöne?
Se Jahven kansan pyhä oikeus on.

ASSIR.

Sen myöneet ovat meistä useimmat.
Sun kiivastelus muuten Jahven vuoksi
Ei ole viisasta. Tää paikka muista!
Kas, tuolla saapuu kaksi vierasmiestä.

ELIAB (katsoo oikealle).

Ei hätää! Heidät tunnen.

ASSIR.

Ketä ovat?

ELIAB.

Mies Asaria Jorainpoika, neito
On Ester Amarian tytär; kaikki
Kotoisin Gilboasta.

ASSIR.

Kihloissako?

ELIAB.

Niin. Asaria onkin miesten mies
Ja Ester kaunein Israelin impi.

ASSIR.

Ai, ai! Ma sanon, hyvä naapuri:
Tuo silmäin säihky, hehku poskien
On tähän aikaan Samariassa
Niin vaarallista tavaraa; ei niitä
Noin julkisesti näyttää saisi. Käy!
Me emme tahdo heitä häiritä.

(Menevät vasemmalle.)

ASARIA (tulee oikealta käsitysten Esterin kanssa.)

On valennut nyt toivon kaunis aamu!
Kun saaliin tuontiin sotatanterelta
Sain tänne lähteä, en aavistanut
Sua täällä kohtaavani, kukkani.
Odottamaton riemu on se mulle.
Mun mielessäni muotos ihana
Alati loisti, hellin hymyili;
Sit' onnen hetkeä ma unelmoin,
Kun kohtaisin sun Gilboassa taas.
Ma sitä aatellessa iloitsin
Kuin kauris ruohoisella kummulla.
Ja nyt sun näen täällä, kallihin!
Niin terve, hento, kaunis, suloinen
Sa olet taas kuin palmun nuorin oksa.
Mi onnen tuuli tänne sinut toi?

ESTER.

Mun asialle tädin luokse Ramaan
Lähetti isä. Vaan kun sinua
Mun sielun ikävöi, niin Samariaan
Ma poikkesin, kun täällä tietoja
Ma toivoin sodasta ja sinusta.

ASARIA.

Sa mua ikävöitsit?

ESTER.

Enemmän

Kuin kukkatarha kuuman päivän jälkeen
Ikävöi yötä, lauhaa, lempeää.

ASARIA.

Oi Esterini, tähtikirkas yöni! (Syleilevät.)
Kun katsot noin mua silmin lumoavin,
En huomaisi, jos sammuis päivän loimo.

ESTER.

Ma kasvot kohden Jerusalemia
Rukoillut olen joka rukoushetki
Sinulle suojelusta Jahvelta,
Sua ettei kaatais vihamiehen miekka.
Rukoillut olen myöskin, että hän
Mun tekis sulle hyväks puolisoiksi.

ASARIA.

Suloinen liljani! Sun sanasi
Mua virkistävät paljon enemmän
Kuin uupunutta mehu meluunan.
Kuink' onnellinen olen! Ennenkuin
Vähettä alkaa kirkas levy kuun,
Sun poimin, ruusu armain vuoriston.
On Israelin onni onnemme.
Nyt saavutettu ratkaiseva voitto
On kodillemme luonut pohjan vankan.
Oletko kuullut riemusanoman?

ESTER.

Se kiertävi nyt suussa jokaisen.
On vihollinen lyöty, kuningas
On taistelusta palannut — ja kuule!
Ma näinkin kuninkaan!

ASARIA.

Sa? Missä?

ESTER.

Äsken

Kadulla sivuitseni kulki hän
Kuningatar ja papit seurassaan.
Hän katsoi minuun, että punehtuin
Mun täytyi luoda maahan katseeni.
Kun ylös katsoin taas, niin huomasin,
Kun kuningatar hänelle silmää iski
Ja papin korvaan jotain kuiskasi.

ASARIA.

He huomasivat sulon ihanuutes.

ESTER.

Kun kaikki tarkkaan minuun katsoivat,
Niin kansan taakse piiloon vetäydyin,
Ja silmistäni kyyneleitä tulvi.
Ma Samariaan saapumista kaduin.

ASARIA.

Sa arka olet, armas mettiäinen,
Vaan kainoudessas kaunihimpi kahta.
Sa, vieno, parhain vuorillasi viihdyt,
Mut säikyt silmäystä julkeaa.
Ilostu, ystävä, niin hunnun sulle
Ma ostan puhtoisinta valkeaa
Ja hankin idän ihanimmat helmet!

BAALIN PAPPI (hyökäten parin toverin kera temppeleistä).

Se jätä tehtäväksi rikkaampain!
Sa onnellinen olet! Impes myös!
Hänellä on ne ominaisuudet,
Jotk' ovat mieleen kaikkein korkeimman,
Kun lähestyy hän hämärtyissä illan
Maan impein seuraan. Tule tyttöni!
Sun kylvetämme ruusumehussa
Ja kalleimmalla nardus-öljyllä
Sun jäsenes ja ihos hieromme;
Niin vuotehelle haahkan untuvista
Ja kultakankahasta tehdylle
Sun Baalin eteen viemme nauttimaan
Hekumaa lemмен jumalallisen!
Siis tule!

ASARIA.

Poistukaatte, kirotut!
Näette, kuinka häntä kiusaatte.

BAALIN PAPPI.

Me poistumme, mut kyyhkys kaappaamme.

(Papit tempaavat Esterin ja vievät temppeliin).

ESTER (pois vietäessä).

Oi Asaria, kuolon häpeästä
Pelasta minut, armo Jahven jos
On sulle kallista!

ASARIA.

Sun pelastan!

(Hyökkää vapauttamaan Esteriä).

BAALIN PAPPI (tarttuu Asariaan).

Pysähdy houkka, hitukaan jos on
Älyä typerässä kallossas!
Me emme ijäks Baalin pyhäkköön
Vie hempukkaasi. Sa jo huomenna
Sen entistänsä viehkeämpänä
Saat kainaloosi, kaunisteltuna
Jaloilla helmillä ja kullalla,
Ja tuntein lemmen jumalallisen
Hän elon hekumata uhkuvaa
Sun sitten totuttavi nauttimaan.

(Sysää Asarian irralleen ja häviää sitten temppeliin,
johon toiset ovat Esterin vieneet).

ASARIA (ovea lyöden).

Te konnat, riettaat, kunniattomat,
Te ihmisyyden hylt irstaimmat,
Te saastaisesta rosvoluolastanne
Pois puhdas karitsani päästäkää!
Spitaali syököön käden kirotun,
Mi häneen uskaltavi koskea!
Avatkaa! Taikka tulen taivaasta
Ma huudan häväistystä kostamaan,
Ma huudan, että halkeavi maa
Ja nielee teidät kuiluun syvyyden!
Avatkaa!

SEDEKIA KENANPOIKA (tulee vasemmalta, joukko valheprofeettoja muassa; kaikki karkeassa
profeetan vaipassa, kädet ristissä rinnalla). Mies, miks huudat raivoten?

ASARIA.

Ylistys Jahvelle, kun auttajiksi
Hän teidät lähetti!

SEDEKIA KENANPOIKA.

Mi hätä sulla?

ASARIA.

Kun kera morsiamen kihlatun
Ma kuljin katua ja hetkiseksi
Pysähdyin tässä, niinkuin haukat ahnaat
Esille hyökkäsivät Baalin papit
Ja armaan Esterini ryöstivät.
Niin törkeimmästi Jahven pyhä laki
On loukattu. Te, hänen profeettansa,
Sit' ette saata sallia. Siis tulkaa!
Me yksin voimin oven murramme
Ja Israelin neitseen puhtaamman
Pois ryöväreiltä vaadimme. Siis tulkaa!

SEDEKIA KENANPOIKA.

Sit' emme tee.

ASARIA.

Siis saastaisimman työn
Te tapahtua sallitte.

SEDEKIA KENANPOIKA.

Sen Jahve
On sallinut, me emme.

ASARIA.

Tään työn Jahve?
Sa rietas, niinkö lausuit?

SEDEKIA KENANPOIKA.

Aivan niin.
Baal hallitsevi siellä temppelissä,
Vaan temppelin on tehnyt kuningas,
Kuningas vallan Jahvelta on saanut.
Baal tekee sen, min sallii kuningas,
Kuningas sen, min sallinut on Jahve;
Siis Baalkin sen, min sallinut on Jahve.
Kun Baal vei tyttös, on sen vienyt Jahve.

ASARIA (katsoen pitkään Sedekiaan).
Profeetan muoto, mutta ketun mieli
Sinulla on; ma puhees ymmärrän.
Ois typerä, ken hännän liekutusta
Ei tuntis koiran hyvin syötetyn!
Hävyttömyyttä suoraa en niin inho,
Kuin hurskautta teeskentelevää.
Tien etsin nyt mä luokse kuninkaan.

(Menee oikealle.)

SEDEKIA K:POIKA.

Tee niin! (Kumppaneilleen) Tuo hullu ei näy tietävän,
Ett' onkin temppelissä kuningas
Ja kiitosuhriansa Baalille
Edestä voiton toimittaa. Tuo Baal
On kilpailija vaarallinen meille,
Sen liittolaisna kuningatar on.
He heikumallaan kuninkaamme kiehtoo.
Mut mairittajan halpa toimi on
Vain meille jäänyt. Vallan hukassa
Me olemme, jos, kuin tuo raivo mies,
Muut meidät tuntevat. Vaan joku saapuu.

AMARIA (tulee vasemmalta).
Näin suuri joukko profeettoja onko
Samariassa, vaikka sanotaan
Ne kaikki tulleen surmatuiksi jo?

SEDEKIA K:POIKA.

Sa näkemällä etkö tietoa
Niin varmaa saa, kuin kysymällä saat?

AMARIA.

Ma monta näen vaippaa profeetan;
Mutt' onko vaipan alla profeetta,
Sen ratkaisevi työ, mi ilmoittaa
Profeetan voiman.

SEDEKIA K:POIKA.

Mitä työtä vaadit?

AMARIA.

Kadonneet lampaani siis neuvokaa!

SEDEKIA K:POIKA.

Ei muuta! Pilkallinen puheesi
Sun neuvojamme vastaanottamaan
On mahdottomaks tehnyt, mutta jos
Ei petä silmäni, niin profeetta
Käy tuolta, kaltaisilles sopiva.

(Menee oikealle kumppaneineen.)

MIKA JEMLANPOIKA (tulee vasemmalta).

Vai lampaitas sa etsit Amaria;
Sull' eikö ole huolta suurempaa?
Mitenkä elätte te Gilboassa,
Ja kaikki Efraim, kuinka elää se?
Jumalisuutenne on aamu-pilvi
Tai kaste varhainen, mi kohta haihtuu.
Te vuorten kukkuloilla uhraatte
Ja suitsutatte haapain, tammien
Ja saarnein suloisessa siimeksessä.
Siks tyttärenne tulee portoiksi,
Ja neidot hukkaa siveyden kruunun.
Pahuudellanne mielistelette
Te kilpaa Ahab kuningasta,
Pidätte seuraa pakanoiden kanssa.
Niin Efraim on kuin hullu kyyhkynen,
Mi vietellähän vieraan akkunalle.
Vaan muukalaiset syövät voimanne,
Te temmaistaan kuin linnut taivaan alle,
Te olette kuin jousi höltynyt.

AMARIA.

Vaan minkä voin ma, halpa paimen vain?

MIKA.

Ma minkä voin, on keho puolustus,
Min turvin kulkee koko Israel
Kuninkaan näyttämätä synnin tietä.
Jos epäjumaluuden hylkäämme
Ja sydämillä jakamattomilla
Vaan liittäydymme Jahveen ikuiseen,
Niin jokainen on meistä profeetta,
Mi kalliohon aukaisevi lähteen,
Jost' ouruu esiin virvoittava vesi,
Ja Israeli muuttuu vankaks tammeks,
Mi kestää tyynnä myrskyn ärjyntää,
Kun vuorilta se raivoissansa ryntää. —
Ei. Israelin kaunis viinipuu
Se aina kelmenee ja kuivettuu.
Ei kielet kanteleessa Sionin
Nyt taivu enää Herran virsihin,
Ja pyhään jos ken silmät vielä nostais,
Niin kuningas sen ankarasti kostais.

AMARIA.

Vaan julmat sotajoukot Syyrian
On juuri äsken lyönyt kuningas
Ja Samariaan voittosaaliin tuonut.

MIKA.

Ja toimittanut uhrin Baalille.
Te iloitsette runsautta saaliin
Ja viinin, viljan yltäkülläisyyttä;
Ei kysy kenkään Herran kunniaa,
Ei Israelin tarkoitusta suurta.
Mut siksi hankkeissaan he eksyvät
Ja puuhistansa pettymystä niittää.

Sa Gilboaan käy lammashuolines,
Vaan pahennukseksi jos kansalles
Sa olet, neljäntehen polvehen
Sun suvullesi Herra kostaa sen!

AMARIA (kumartaen).
Vaan palvelijas —

MIKA.
Niin, et vielä tiedä,
Kadonneet lampaas mistä löytäisit.

AMARIA.
En.

MIKA.
Neuvoa ne sulle täytyisi?

AMARIA.
Niin Jahvelle ma parhaan uhraisin.

MIKA.
Ja riistäisit sen Baalin alttarilta.

AMARIA.
En koskaan uhrannut ma Baalille.

MIKA.
Vaan kalliin uhrin vaati sulta Baal.

AMARIA.
Minulta uhrin? Minkä, pyhä mies?

MIKA.
Sun ainoo tyttäresi ryöstetty
On tuonne Baalin porttovuoteelle.

AMARIA.
Mun tyttäreni! Miksi, hurskas, teet
Isästä leikkiä?

MIKA.
Saat heti kuulla
Sen leikin laadun.

(Asaria rientää kansajoukon kera.)

KANSA.
Tässä ilkityö
Siis tapahtui, vai kuinka?

ASARIA.
Juuri niin.
Ma tässä kuljin Esterini kanssa,
Ja Baalin papit tuolta hyökkäsivät
Ja neidon ryöstivät.

AMARIA.
Mun tyttäreni?

ASARIA.
Voi surkeutta! Sinä täällä, isä!
Sun tyttäresi tuonne ryöstettiin.

AMARIA.
Mun armaani, mun ihanaiseni,
Sa kaunein ruusu jylhän Gilboan,
Mun kyyhkyseni vuoren liepeellä,
Niin raikas kuni kukkatarhan kaivo,

Kuin lähde rinteellä Hermonin —
Nyt tahrainen ja saastutettu liina!
On häväisty nyt Amarian maja.
Nyt viheltävät ohikulkijat
Ja päättään pilkallisna puistellen
He myrkkynuulin mulle kuiskaavat:
Kas, tuoss' on isä kurjan Esterin!

MIKA.

Se koski nyt, kun sattui sydämees.

KANSA.

Voi isä parka, isä parka, voi!

AMARIA.

Kirottu olkoon kumppanineen hän,
Ken Samariaan istuttanut on
Tään kauhistavan saastaisuuden menon,
Mi puhtaimmatkin meistä myrkyttää!
Ne paikat, joissa epäjumalainsa
Nyt hopeat ja kullat hohtavat,
Ne kasvattakoot tästä lähtien
Vain piikkiruohoja ja ohdakkeita.
Ja kostonpäivät lähestykööt heitä;
He olkoot varjotonna helteessä
Ja suojatonna vasten kuumaa tuulta;
Pois syököön heidät maasta hävitys,
Nimensä jääkööt inhoks maailman
Ja kadotuksen loppumaton liekki
Heit' ijankaiken kaivatkoon!

KANSA.

Kirottu olkoon! Olkoot kirotut!

MIKA.

He kylvämänsä kohta niittävät.
Vaan osallisna heidän rikoksiinsa
Kosk' ollut Samarian kansa on,
Niin kirouksesta heihin sattuvasta
Se myöskin osan saa, niin totta kuin
Vanhurskas Jumala on Jahvemme.

KANSA.

Me osallisna rikoksissa! Kuinka?

MIKA.

Min kiitosuhrin teiltä Jahve saa?
Isänne kantoi majaa Molokin;
Te rakennatte Baalin temppeleitä
Ja monta alttaria synnille.

KANSA.

Me rakennamme?

MIKA.

Tuoss' on temppeli!

JOTKUT JOUKOSTA.

Se revittäköön maahan!

TOISET JOUKOSTA.

Alas, Baal!

KAIKKI.

Baal alas! (Hyökkäävät huutaen temppeliä kohden.)

SAMERI (saapuu vasemmalta muutamien aseellisten miesten kanssa).

Seis! Ken täällä rikkovi

Kuninkaan rauhan! (Joukko pysähtyy.)

ASARIA.

Täällä rikottu

On kansan rauha.

SAMERI.

Ken on rikkonut?

AMARIA.

Nuo kansansyöjät tuolla temppelissä.

KANSA.

Baal alas! (Hyökkäävät huutaen.)

SAMERI.

Houkat, hetki malttakaa!

Ois hauska kuulla, kuinka kuninkaalle

Te puolustatte käytöstänne. Hän

Kukisti juuri julman vainoojanne;

Hän orjuus-ikeen teitä uhkaavan

Löi rikki miehuudella sankarin,

Ja saaliin runsaan Samaria sai.

Te kapinalla palkitsette sen.

YKSI JOUKOSTA.

Kuningas Ahab kauan eläköön!

KANSA.

Eläköön! Eläköön! Eläköön!

SAMERI.

Kas niin! Nyt uskollisna alamaista

Voi kukin mennä majaan, kun vain

Saan ensin tietää, kuka meteliin

On teitä kiihoittanut.

ASARIA.

Baalin papit.

SAMERI.

He suojeluksess' ovat kuninkaan.

Ken heitä syyttää, syyttää kuningasta;

Vaan sit' en salli.

YKSI JOUKOSTA.

Syy on Asarian.

TOINEN JOUKOSTA.

Ei, vaan tuon profeetan.

(Viittaa Mikaan, joka koko ajan on äänetönnä erikseen katsellut.)

SAMERI (lähestyen Mikaa).

Kai profeetan

Ois tiedettävä, minkä kohtalon

Saa osaksensa Samariassa

Se, jonka alituisna toimena

On kansan kiihoitus. (Kansalle.) Nyt kotiin menkää!

Baal rauhaan jättäkää! Vaan tämä mies

On luokse saatettava kuninkaan. (Sotilaille.)

Hänestä, miehet, huolta pitäkää!

ASARIA (Hajaantuvalla kansalle.)

Hei! Kuulkaa, miehet! Hovinpäämies saapuu;

Hän auttaa meitä.

KANSA (seisattuen).

Obadja saapuu; häntä kuulkaamme.

OBADJA (tulee oikealta).
Tääll' onko joku kiista kansalaiset?

SAMERI.
Ma kohtasin niin hurjan metelin.

OBADJA.
Sa täällä jo! Miks metelöitte miehet?

ASARIA.
Mun kihlattuni, Israelin neitse,
Minulta Baalin papit ryöstivät.

AMARIA.
Mun tyttäreni, armas lapseni,
Mun karitsani, puhdas ainoa,
On ryövärien käsiin joutunut.
Pelasta hänet, Jahvea jos pelkää!

OBADJA.
Sen näit sa, Sameri, et estänyt?

SAMERI.
Kun saavuin tähän, muuta nähnyt en,
Kuin että temppeliä särkemään
Tää raivo joukko tahtoi rynnistää.
Ma estin sen ja kiihottajan tuon (viittaa Mikaan)
Ma päätin vangita. Kai kuningas
Mun toimen' hyväksyy?

OBADJA (hiljaa Mikan huomattuaan).
Hän täällä on! (Kovasti.)
Saat miehinesi mennä, Sameri.
Ma rauhallisen keskustelun kautta
Saan kaikki hyväksi.

SAMERI.
Sa ethän yksin
Voi heitä hillitä.

OBADJA.
Voin. Poistu vaan!

SAMERI.
Vaan kumpi tästä kuninkaalle vastaa?

OBADJA.
Ma vastaan; sillä sinun toimiisi
Ei järjestyksen ylläpito kuulu.
Sa pääset kohta eteen kuninkaan,
Saat selon tehdä lähetyksestä;
Ma aikanansa tästä selon teen.

SAMERI.
Nyt tottelen ma, mutta aikoinaan
Ma vielä käsen, sinä tottelet.

(Viittaa miehilleen, menevät.)

OBADJA (kansalle).
Ma Jahven oikeutta rakastan
Ja oikeaksi pyhän vihan myönnän,
Mi sydämessä isän sekä yljän
Ja teidän kaikkien nyt liekehtii.
Vaan viisaudella viha hillitkää,
Mi valtaan päästen meille kaikille
Tois turmion. Ma pyydän: poistukaa!
Odottakaamme aikaa, jolloin Jahve

Vapahtaa häpeästä kansansa
Ja Israelin ikeen kirvoittaa!

AMARIA.

Vaan lapseni?

ASARIA.

    Mi kalliimpi kuin sisar
Ja armaampi kuin äiti mulle on.

OBADJA.

Rukoilkaa hälle Jahven suojelusta!
Jos voin, niin saatan teille hänet kohta,
Kun hetkeks poistutte.

AMARIA.

    Mut hetkeks vain.

(Kansa poistuu oikealle.)

OBADJA (Mikalle).

Sa seisot äänetönnä, hurskas mies.

MIKA.

En muuta voi, kun saastaisuuden virta
Tääll' yli äyräittänsä tulvehtii,
Ja kirkkauden kaupungista tuolta
Soi: Pyhä! Pyhä! aina sieluuni.

OBADJA.

Ain' olet yhtä lohduton.

MIKA.

    Ja onko

Iloita syytä Jahven palvelijan?
Niin suuren voiton Herra Zebaot
On suonut Israelille, vaan siitä
Saa kuninkaalta kiitosuhrin Baal.
Ja minkä uhrin! Inho mielen valtaa
Sit' aatellessa. Tahdoitko sen estää?

OBADJA.

Min voin, sen tein; mut turhaa oli kaikki.
Ei Ahab taivu Jahven edessä,
Ei voittajana, kenties voitettuna.
Hänt' ohjaa kokonansa Isebel,
Tuo rietas, kiivas tytär Siidonin,
Min Jahve meitä rangaistaksensa
On Samariaan tulla antanut;
Hän kuninkaan taas Baalin majaan vei.
Sa tiedät varmaan, mitä seuraa tästä.

MIKA.

Kun asioista ajan tulevan
On kysymys, niin vastata ma voin
Sen ainoastaan, mitä käsketään.
Vaan koetuksen yhden saa nyt Ahab;
Hän voittaa siinä taikka lankeaa,
Sa jumalattomalle kuninkaalle
Saat pyhää oikeutta ilmoittaa,
Ettei hän sillä puolustaida voi,
Ett' olis hälle Jahven laki outo.

OBADJA.

Ma heikko olen saviastia,
Mut käytettäköön sitä Herran työssä,
Siks kunnes särkyy!

MIKA.

Oikein ystävä!

Sua nähdessä saa mieli lohtua
Ja toivon kaunis helmi uudestaan
Sydämen pohjast' alkaa päilyä;
Se toivo, että aina säilyvä
On Herran joukko, pieni, uskollinen,
Mi koskaan polviaan ei notkista
Edessä muukalaisten jumalain,
Ja melkein kuihtuneista juurista
Voi vanhurskauden vihannoiva vesa
Yletä kunniaksi Israelin
ja kaunistukseks kaiken maailman.

OBADJA.

Tää toivo ajan synkeässä yössä
Se meille olkohon se tulipatsas,
Mi esi-isät kautta korpien
Rannoille johti pyhän Jordanin. —
Vaan ystäväni, tästä poistukaamme!
Kuningas Ahab puolisoinsa
Käy temppelistä, eikä onneksi
Se olis, jos he meidät kohtaisivat.

MIKA.

Vaan Amarian tytär?

OBADJA.

Tiedäthän,
Ettei hän ole uhri ainoa,
Mi saastaisuuden alttarilla sortuu.

MIKA.

Vaan koston polttavimmat hiilet hän
On lakaiseva varvuin tulisin
Päälaille Ahabin. Ma seuraan sua.

(Menevät vasemmalle.)

Tempppelin ovet aukeavat, ja sieltä lähtee juhlasaatto, joka kiertää näyttämön ja menee oikealle. Edellä astuu joukko Baalin pappeja, käsissä lasiset maljakot, joissa palaa tuli, heidän jälkeensä kuningas ja kuningatar, sitten kuusi auringon tyttäretä paljain jaloin, koristeitta, vitivalkeissa puvuissa. Temppeleistä kuuluu symbalien ja harppujen ääniä. Kun juhlakulkue näyttämöltä poistuu, taukoaa soitto, ja Ester syöksyy temppelistä valkoinen huntu pään yli, kaula ja ranteet helmillä koristeltuna.

ESTER (viskaa hunnun maahan ja painaa käsin päälakeaan).

Ah elämään! Kurjaa kangastusta!
Vain valhekuva turhan unelman!
Niin arvaamatta yöhyt synkkä, musta
Pimitti multa päivän kirkkahan;
Nyt lopun näen onnenhaaveilusta,
Näen särkyneenä kauniin maailman.
Sen onni, rauha, toivo päättyi kesken
Ja immestä loi kaiken riemun lesken.

(Laskee kätensä alas ja astuu askeleen eteenpäin.)

Niin rikas olin, kukka vuorimaan,
Mi myrskysäiltä metsillään sen suojaa,
Se katseensa loi päivään loistavaan,
Kuin lapsi kiitti kaiken hyvän luojaa,
Odotti iltaa suomaan muistojaan
Ja aamua kuin uuden riemun tuojaa;
Ja elää oli kahta suloisempi,
Kun sytytti mun sydämeni lempi!
Hyvästi kummut, joilla käyskentelin,
Puut, kukkaset ja lähde vuoriston;
Hyvästi lempi, jonka riemuss' elin

Ja hymy hellä äidin katsannon!
Oi, itkekäätte, immet Israelin,
Yks siskoistanne sortunut taas on;
Te haukan silmän väijymistä pakoon
Lymytkää metsiin, piilkää vuorten rakoon!

Miks en ma piillyt? Jahve, rikoinko
Niin raskaasti, kun sielun' ikävää
Ma raukka rohkeana seurasin?
Sen vuoksko täytyi elon lähteiden
Nyt multa tyrtyä? Sen vuoksko tuska
Mun polttavalle aavikolle ajaa,
Miss' ainoakaan toivon palmulehvä
Ei nouse hietikolta häpeän?
Miks synnyinkään ma lapseks kurjuuden?
Miks pienn' en kuollut käsiin kylvettäjän?
Miks sammunut ei koittoonsa se päivä,
Jolloin ma heitin kummut Gilboan
Ja sinne elon toivon, rauhan, onnen?
Jos epätoivon pohjattomaan yöhön
Mun syöstä tahdoit, Jahve, lohdutusta
Et toivottoman multa kieltäne.
Vaikk' elämässä minut hylkäsit,
Et hylkää kuolemassa. Kohtaloni
Sun kostoasi vanhurskasta
Ei lakkaa huutamasta
Tuhansin suin.

(Kuristaa helminauhalla itsensä, kaatuu ja kuolee.)

TOINEN NÄYTÖS.

Kuninkaan huone Samariassa. AHAB ja ISEBEL valta-istuimilla, oikealla heistä seisoo OBADJA, ovilla vartijoita. SAMERI saapuu.

SAMERI (heittäytyen maahan kuninkaallisten eteen.)

Niin loistaa valtanne kuin aurinko,
Niin vankka on kuin Libanonin vuoret,
Ja niinkuin usma tieltä lounaisen,
Niin haihtuu Israelin viholliset.

AHAB.

Sun tervehdyses suloiselta soi,
Se miellyttää ja ihastuttaa meitä,
Ja varmaan yhtä tervetulleita
On tiedot, jotka tullessasi tuot.
Et suurta taistelua tarvitse
Kuvata, jossa sotaorhien
Töminä maata tärisytti, huudot
Päämiesten kumisutti taivasta,
Ja jossa nuolet vinhaan sinkoili
Kuin rakeet myrskyssä, ja kalvat välkkyi
Kuin liekehtivät taivaan salamat.
Siell' itse olin johtajana läsnä,
Ja parvess' Israelin sankarten
Ma etumaisna taistelin, kun miekka
Löi vihollisiamme niinkuin heinää.
Niin hajosivat joukot Syyrian
Kuin tuulen lennättämät akanat;
Vaan peitteheksi kentän verisen
He heitti miestä satatuhatta.

(Kääntyen Isebelin puoleen.)

Ja, kuningatar, mitä sitten tuli,
Sen itse tahdon teille kertoa,
Kuin vuorikauriit vainoojatansa
Pakeni eessä päällysmiestemme
Damaskun murtuneiden laumain jätteet.
Vallitsi sekasorto, hämmennys,
Ei pienintäkään ollut järjestystä,
Ei kuultu torven ääntä kutsuvaa,
Ei käskijätä kenkään totellut,
Maan omaks kaikki luota heitettiin,
Niin, kilvet, keihäät, jouset, tapparajat;
Vaan sittenkin niin monta onnetonta
Jäi tallattavaks toisten jalkoihin.
Ei ollut aikaa moista huomata;
Niin jalkamies kuin vaunustaistelijä,
Niin päällikkö kuin halpa sotilas,
Huolehti yksin, kuinka säästymään
Sais oman hengen huomisehen asti.
Vei myötään virta ajelehtiva
Kuningas Benhadadinkin. Vaan kun
Näkyä alkoi muurit Afekin —
Kuin pesästänsä linnut hätääntyneet
He niistä suojelusta etsimään.
Vaan heitä väijyi siellä turmio,
Ja kuolo kolkko saaliiksensa vaani.
Kun sulloutui he vasten porttia
Ja survoivat kuin oinaat toisiaan,
Niin vavahtivat pielet porttien,
Ja alta muurin järkkyy perustus,
Perustus järkkyy, torni, muuri horju;
Ne horjuivat ja maahan sortuivat,
Ja tuhansia, joita miekan terä
Viel' oli säästänyt, jäi niiden alle;
He saivat siinä surman surkeimman. —
Sa, Sameri, voit kertomusta jatkaa!

SAMERI.

Sun joukkos saarsi tähteet kaupunkiin,
Ja heidät tappaa tauti taikka nälkä,
jos eivät etsi sinun armoas.
Niin ahnaan sortajamme turmioon
On syössyt meiltä Baal ja Astartte.

OBADJA.

Sa herjaat mies! Ei Astartte ja Baal
Voi Israelin vihollista voittaa;
Damaskus korska nöyryytetty on,
Kun herraa pilkkas sotajoukkojen,
Näät koko Israelin tietäen
Häväissyt Benhadad on Jahvea;
Vanhurskas kosto kaikkein korkeimman
Nyt hänet kohtasi ja lannisti.

ISEBEL (katsoen tuikeasti Obadjaan).

Vai Obadja se taaskin väittelee
ja kuninkaansa palvelijaa oikoo,
Vaikk' itse kuningaskin läsnä on!
Hän Sameria keskeyttää ja solvaa,
Vaikk' on hän täällä meidän tahdosta.
Sun hovimiesnä tulis ymmärtää:
Me muistutamme, jos ken väärin haastaa.
Ja mikä syy? Jos voima, urheus
Ja päälliköiden johtotaito oiva
Ei meidän sotilaille voittoa

Olisi suonut, yhtä hyvin soi
Sen Baal ja Astartte kuin synkkä Jahve.
Näät parhaan palkan palvelijoilleen
He suovat. Heit' ei mikään kaupunki
Niin hartaasti kuin Siidon palvele;
Mut missä kantaa toimi hedelmät
Sen runsaammat, kuin siellä kantavi,
Ja kuka taitaa seudun mainita
Sen rikkaamman ja onnellisemman?
Se loistaa rantamaiden helmenä,
On kauppakeskus kaikkein heimojen,
Se liitossa on kaikkein kansain kanssa;
Sen haahdet kiertää kaikki rannikot,
Sen karavaanit halkoo aavikoita;
Sen kukoistavat siirtokunnat jakaa
Sen kanssa rikkautta maailman.
Kaikk' idän helmet, kulta, mirhamit
Ja jalot viinit, lännen hopeat,
Etelän kuumen nahkat arvokkaat
Ja Kypron vaski, Tyyron purppura,
Egyptin kankaat, Kreikan astiat
Sen markkinoille tulvimalla virtaa.
Niin siunauksesta Baalin, Astartten
Alati paisuu rikkaus Siidonin.
Kas, kohti menestystä tällaista
Nyt alkaa myöskin Israeli käydä.

OBADJA.

Me saimme määrän paljon jalomman,
Kun Jahve meidät kansaksensa otti.

ISEBEL.

Ja millainen on, lausu, määrä tuo?

OBADJA.

Yöss' aikain taivaan tulta vaalia,
Totella Jahven pyhää tahtoa,
Vihata seuraa Herran pilkkaajain
Ja saastaisuutta epäjumalain.

ISEBEL.

Sa ystäväksi Mika Jemlanpojan
Todistat itses oivallisesti;
Sun puhees on kuin hänen suustansa.
En tiedä, koska kuningas sen armon
Suo mulle, ettei sinunlaistas miestä
Mun kuulla eikä nähdä tarvitse.

AHAB.

No malttakaatte mieltä, ystävät,
Ja asettakaa ajatuksen raivo!
Jos Baalille ma teetin temppelin
Ja rakennutin Astarttelle puiston,
Ja vaikka multa kiitosuhrin Baal
Sai voitostamme loistavasta äsken,
En estää tahdo, että Obadja
Ja muutkin, jos se heitä miellyttää,
Ja toisillekin vapautta suovat,
Vapaasti palvelevat Jahvea.
Sameri poistu! Nyt kun Damaskus
On Israelin valtaan joutunut,
Niin velvollisuus vaatii kuninkaan,
Hän että mieltii, kuinka voitostaan
Saa valtakunnallensa parhaan hyödyn.

(Viittaa Samerille, joka kumartaen poistuu.)

OBADJA.

Sa ethän ai'o, herra kuningas,
Vaan säästää hallitsijaa Syyrian;
Tuot' uhkamieltä Jahven pilkkaajaa?
Se toisi meille rangaistuksen raskaan.

AHAB.

Ei luulotellun rangaistuksen pelko
Mun toimintaani muodostella voi;
Jos säästän taikka en, se siitä riippuu,
Mi valtakuntaa parhain hyödyttää
Ja kuninkaalle sopivinta on.

OBADJA.

Kun noudatat sa Jahven lakia,
Niin parhaan hyödyn Israeli saa;
Jos toisin teet sa, silloin katkeran
Tuo luultu voitto sulle tappion.

AHAB.

Saat säästää neuvos, kunnes pyydän niitä.

KUNINKAAN PALVELIJA (tulee ovesta).

Viis palvelijaa Syyrian kuninkaan
Eteenne pääsemistä anovat.

AHAB.

Ken heidät laittoi, kertoivatko sen?

PALVELIJA.

He käskyst' ovat täällä herransa.

AHAB.

He tänne tulkoot, kuninkaan he tapaa.

(Palvelija poistuu.)

OBADJA (langeten maahan Ahabin eteen).

Näin maassa polvillani rukoilen:
Suo surma Israelin sortajalle
Ja röyhkeälle Herran pilkkaajalle!
Rikosta oisi häntä armahtaa,
Niin loukkaisit sa Jahven pyhää mieltä,
Pois poikkeaisit vanhurskauden tieltä;
Sen vuoksi kärsis kansa, synnyinmaa.

ISEBEL (Ahabille).

Ma lempes kautta sua rukoilen:
Sa kuule ääntä järjen, sydämen,
Vaun Obadjalle korvasi sa sulje!
Hän oppilas on Jahven profeetan
Ja kietoisi sun heidän valtahan;
Sa kuninkaana omaa tietäs kulje!

AHAB.

Mun vastaukseni ovat tekoja.

(Benhadad saapuu Abdinin ja kolmen muun syyrialaisen päällikön kera. He ovat kaikki »säkkiin»
puettuina, hirttonuorat kaulassa ja heittäytyvät maahan kuninkaan eteen.)

ABDIN.

Sun valtaistuintasi loistavaa
Nyt lähenevät orjas halvimmat
Ja sinuun luovat nöyrät katseensa,
Kuin aurinkohon itu mullasta.

AHAB.

Vaan itu loistehessa auringon

On pystyssä; niin tekin olkaatte!

(Syyrialaiset nousevat.)

ABDIN.

Kuningas Benhadad nyt meidän kautta
Näin haastaa sulle, suuri hallitsija:
Ma vihollisna maahas hyökkäsin,
Sun kyläs ryöstin, viinitarhas poljin
Ja naiset raiskasin sun kansastas,
Jumalas pilkkasin ja kiivain mielin
Sun valtas tahdoin maahan kukistaa;
Vaan sorruin itse. Vallan mahdoton
On mulle enää vastustaa sun voimaas.
Enimmät mieheni jo lahovat
Kentillä Israelin, viimeisiltä
On tyyten poissa uskallus ja tarmo.
Ma kuolla tahdoin, mutta kuulla sain,
Ett' yhtä laupias kuin voimakas
On Ahab Israelin valtijas;
Siks omani ja päällysmiesten' sielut
Sun käsiis annan, sitten niitä sulta
Takaisin anon armolahjana.
Näin haastaa Benhadad mun kauttani;
Sa ilmoita nyt meille tahtosi!

AHAB.

Kuningas Benhadad jos eloss' on,
Ma veljenäni häntä tervehdin.

OBADJA (reväisten vaatteensa).

Voi, minkä kuulin! Miksi sokeus
Päämiehet eksyttää, niin etteivät
He huoli korkeimmasta tahdosta.
Nyt Israel saa uudet murhepäivät.

ISEBEL (Obadjalle).

Kas Obadjaa! Sen muoto vasta vääntyi!
Ja vaippoja on hällä ylenmäärin,
Kun noin hän saattaa niitä haaskata.

BENHADAD.

Mun kauttani näin haastaa Benhadad:
Kun kuolemasta päästit sieluni
Ja siten julkisesti todistit,
Ett' olet ansainnut sa maineesi,
Niin lausu, kuinka tulee hyvyyttä
Mun palkita ja minkä korvauksen
Minulta vaadit rauhan hinnaksi?

AHAB.

Miss' on nyt veljen' Benhadad?

BENHADAD.

Hän on
Lähellä aivan. Hänen seuranaan
On joukkojas. Ne häntä vartioivat
Niin kauan, kunnes kuulla saavat he,
Mit' olet kohtalostaan päättänyt.

AHAB.

Hän tänne tulkoon! Niinkuin veljeni
Mä hänet vastaan otan. Häneltä
Mä ensin kuulla tahdon, minkälaista
Hän korvausta meille tarjoaa
Vahingon palkinnoksi, jonka saanut
On Israeli tästä sodasta.

En vaadi liikojia. Kun kaupallemme
Hän Damaskussa myöntää etuja,
Jos muutamia kaupungeita, maita,
Jotk' oikeastaan Samarian onkin,
Hän luovuttamaan valmis meille on,
Ei esteitä voi olla rauhalla.

BENHADAD.

Nää toivomukses, vallan kohtuulliset,
Ilolla täyttävä on Benhadad,
Kun elämän ja rauhan lahjoitat
Hänelle ynnä palvelijoillensa.

AHAB.

Se hyvä! Menkää, kuninkaanne tuokaa!
Tuo kurja verho yltänne pois luokaa!

(Päämiehet menevät.)

OBADJA (Ahabelle).

Vihastu älä palvelijaasi!
Vaan pahoin eksyt, herra kuningas.
Näät äsken Jahve suuren voimansa
Sinulle näytti. Vaiko omin voimin
Sa luulit lyönees joukot Syyrian?
Ei. Herran käsi heidät murskasi.
Kun tulvana he maahas hyökkäsivät,
Ilmoitti sulle Jahven profeetta:

Näin sanoo Herra: Koska syyrialaiset
Mun nimeäni ovat pilkanneet,
Niin tahdon kaiken suuren joukon tään
Sun käsiis antaa, että tietäisitte
Mun herraks, jolla voima on ja valta.
Se onko totta?

AHAB.

On.

OBADJA.

Ja Benhadad
Hän pilkkas Jahvea?

AHAB.

Ma myönnän sen.

OBADJA.

Siis kuule, kuinka säätää Herran laki:
»Ken Herran nimeä on pilkannut
Sen totisesti pitää kuoleman,
Ja kaiken kansan hänet kuolijaaksi
On kivitettävä. Jos omainen
Tai muukalainen pilkkaa Jahvea,
Niin aina täytyy kuolla pilkkaajan.»
Se Jahven laki muuttumaton on.
Sun kuninkaana täytyy valvoa,
Ettei sun tietes ilman rangaistusta
Saa kenkään maallas sitä rikkoa.
Ja velvollisuutes nyt taidat täyttää,
Kun käsiisi toi Herra pilkkaajan.

AHAB.

Vaan kuninkaalla, jolle maansa etu
Ja oma kunnia on kallista,
On järkkymätön laki rinnassaan,
Ja sitä täytyy hänen seurata.
Se uhkaa rankaisemaan vaativi

Ja armahtamaan armon pyytäjää.
Ja hävitystä paremmat on siitä
Etua tuovat liitot. Syyria
On rikas maa. Sen kuninkailla on
Peritty loisto. Liitto heidän kanssa
On onni meille.

OBADJA.

Israel ei

Saa liittoon mennä pakanoiden kanssa.
Sen tulee miekoin heitä murhata
Ja kuninkaansa kahlehisin luoda;
Sen rangaista on määrä kansoja,
Ei armahdusta yhdellekään suoda.

ISEBEL (pilkallisesti).

Sun oppis mukaan ensiks kuninkaan
Ois tapettava minut, puolisonsa;
Sill' olenhan ma pahin pakana.
Miks sit' et vaadi? Niin, et uskalla.
Sun julmain sääntöjenne täytteeksi
On mukavampi toinen uhri pyytää,
Mi turvatonna joutui valtaanne.

OBADJA.

Ei turvaton hän muukalainen ollut,
Kun Samariaan äsken uhkamielin
Ja pilkka huulilla hän ryntäsi.
Hän rauhan, hävitystä himoten,
On kansaltamme syyttä rikkonut;
Siis vaikk' ei oiskaan Herraa pilkannut,
Ois kuitenkin hän kuolon ansainnut.

ISEBEL.

On onni, ett'ei meitä hallitse
Obadja. Eikä Ahab tahtone
Sun mieles mukaan eikä ystäväs
Asettaa toimiaan? Hän kuninkaana
On korkeampi teidän sääntöjä,
Ja laveammat häll' on tarkoitukset,
Kuin tietää voipi tyhmä profeetta. (Ahabelle.)
Mut muistakaamme, kohta Benhadad
Tääll' olla voi, ja Ahab varmaankin
Hänt' ottaa vastaan niinkuin kuningasta?

AHAB.

Sen tehdä tahdon. Valtaistuin kolmas
On tänne vieraallemme tuotava,
Portilla soikoot torvet, symbalit,
Kuningas Syyrian kun lähestyy,
Ja tanssijattaremme notkeat
Ne olkoot valmiit suurta vierastamme
Sulavin liikkein viihdyttelemään.

(Palvelijat kiirehtivät kuninkaan käskyä täyttämään. Kolmas valtaistuin tuodaan ja asetetaan Ahabin ja Isebelin istuinten keskelle.)

OBADJA.

Mun sallit varmaan, herra kuningas,
Pois mennä näkemästä vierastas?

AHAB.

En salli. Täytyy läsnä olla sun,
Näät kuinka kuningasta kohdellaan.
(Torventoitotuksia kuuluu ulkoa.)
Hän saapuu jo! Suo kätes, kuningatar,
Ovelle käymme häntä vastahan;

Hän kärsimänsä kovan tappion
Pois unhottakoon hetkeks seurassamme.

(Benhadad astuu sisään neljän päämiehensä saattamana. Hän aikoo heittäytyä maahan Ahabin eteen, mutta tämä sulkee hänet syliinsä. Isebel ojentaa kätensä, jota Benhadad suutelee.)

AHAB.

Teit' enkö äsken, herra kuningas,
Ma nähnyt täällä orjan muodossa?

BENHADAD.

Kun orjana ma tulla uskalsin,
Niin armonne loi orjan kuninkaaksi.

AHAB.

Nyt kuninkaana tervetultua!

(Ahab ja Isebel taluttavat vieraansa molemmista käsistä istuimelleen ja istuutuvat, viitaten päälliköille sijoja, hänen molemmille puolilleen.)

BENHADAD.

Kuningas Benhadadin joukot voitti
Kuningas Ahab sotavoimillaan,
Vaan kuningas ja kuningatar voitti
Nyt juuri hänet vastaanotollaan.
Kuin matkustaja kuuman hietikon,
Mi, uupuneena päivän poltteesta,
Havaitsee palmulehdon vihreän,
Sen suloiseen varjoon kiiruhtaa,
Ja sieltä sieluun, tuskan hiuduttamaan,
Saa virkistyksen raikkaan balsamin;
Niin kiiruhdin ma tänne, täällä tunnen
Ma saman viihdytyksen tuntehen.
Nyt Damaskun ja Samarian helppo
On ystävinä yhteen liittyä,
Ei esteet mitkään ymmärtääkseni,
Nyt enää ole tiellä sovinnon,
Mi päättää taiston, josta Syyrialle
Niin kova oppi tullut on.
Sen armollisen vastauksen jälkeen,
Min äsken annoit palvelijoilles
Ja armollisen vastaanoton vuoksi
Ma rauhan ehdot tohdin ehdottaa:
Kaupungit, jotka mainehikas isän'
Sai isältänne saaliiks Syyrian,
Ja joist' on tärkein Gileadin Ramot,
Ne jälleen teille nyt ma luovutan;
Ja väylän tuottavaisen kaupallenne
Ma avaan Syyriassa rikkaassa,
Kun myönnän, että Damaskussa saatte
Te rakennuttaa kauppakatuja,
Ja kankaistanne, viljastanne sieltä
Niin virtaa teille kulta Damaskun.
Nää ehdot täyttävätkö toiveenne?

AHAB.

Sen täyttävät ne. Juuri samat ehdot
Suunnitti äsken mieli Ahabin,
Mut Benhadad ne ehti ilmi tuoda.
Siis ojentaa nyt voimme rauhan kättä.

(Kuninkaat kättelevät. Benhadad suutelee Isebeliä kädelle.)

Nyt Samarian kokoon kutsukoon
Pasuunan ääni, kuulutettakoon
Kansalle kaikkialla, että rauha
Nyt tehtynä on kanssa Syyrian,
Ja rauhan ehdot luettakoon julki.

(Palvelija rientää ulos, torven toivotuksia kuuluu.)

Nyt kiirehtää saa kansa rauhan tölle
Ja sodan verijäljet pestä pois,
Ja viinitarhat, jotka sotajoukko
On tallannut, taas kuntoon pantakoon,
Ja öljypuut nyt nuoret istutettakoon
Kedoille, joiden hietaa veri kastoi,
Ne että muuttuu tuuheeks öljylehdoks,
Min siimeksessä kansa vastainen
Voi meidän päiviämme muistella.
Ne merkinä sen menestyksen olkoot,
Min liitto Damaskun ja Samarian
On kasvattava veljeskansoille!
Nyt soikoot tässä huilut, symbalit,
Ja nuoret neidot ilohyppyyn käykööt,
Ett' ihastuisi suuri vieraamme!

ISEBEL.

Minua riemastuttaa tämä hetki.
On niinkuin jälkeen raivon ukkosilman
Taas päivän hohde puiston purpurois.
Nyt kukkuloille Baalin alttareille
On uhriliekit sytytettävät,
Ja Astartelle vihkilehdoissaan
Nuor' kansa lemmentjuhlaa viettäköön!
Hekuman, yltäkülläisyyden aika
Nyt alkaa meille, eikä Samarian
Pidoista puutu viini eikä öljy.
Nyt kasvaa tänne uusi Siidoni.

(Soitto alkaa kuulua ja parvi tanssijattaria loistavissa puvuissa alkavat hypyn, jota kuninkaalliset mielihyvin katselevat. Silloin saapuu odottamatta saliin MIKA JEMLANPOIKA peite kasvoilla keskeyttämään juhlaa.)

MIKA (nostaen kätensä ylös).

Voi Israelia! Sen ruhtinaat
Nyt huumaa pakanoiden hekuma,
Vaan niinkuin ruoho kuuman hietikon,
Kuin korven kuivuudessa kanerva
He kohta nääntyvät, ja huulilleen
Ei virvoituksen pisaraakaan suoda.

(Soitto ja tanssi taukoaa; tanssijat säikähdyksestä kirkaisten poistuvat.)

AHAB.

Ken olet onneton, kun uskallat
Noin peitekasvoin, lupaa pyytämättä
Ja huulillasi kammottava huuto
Kuninkaan juhlaa häiritsemään tulla?

MIKA.

Ma Israelilainen olen, jolla
On sanomista sulle, kuningas.

AHAB.

Se sano kohta, kautta henkesi!

MIKA.

Keskellä riehunata taistelun
Kun palvelijas oli, huomasi
Hän pakenevan miehen johdattavan
Erästä toista miestä. Hän sen toi
Mun luokseni ja lausui ankarasti:
Tää karkulainen kätke tarkasti
Ja vartijoitse, ettei pois hän pääse;
Vaan jos hän pääsevi, niin vaaditaan

Sun sielus silloin hänen sielustaan.
Mä kätkin miehen. Mutta kun ma sitten
Taas taistelusta häntä katsomaan
Palata ehdin, poissa oli hän,
Hän kätköstäni oli pakoon päässyt.
Nyt täytyyköhän hänen sielustaan
Mun sielun' mennä?

AHAB.

Itse tuomitsit
Ja tuomios on vallan oikea.

MIKA (tempaisten peitteen pois kasvoiltaan).
Mun tunnet varmaan, Ahab kuningas?

AHAB.

Sun hyvin tunnen, Mika Jemlanpoika;
Kuin ennenkin, taas näytät uhkaavalta.

MIKA.

Siis kuule nytkin Jahven tuomio!
Näin sanoo Herra: Koska voitostasi
Et tuonut mulle kiitos-uhria,
Vaan Baal sai sulta kirouksen uhrin,
Ja koska ylvästellen lupasit
Vapaaksi päästää Syyrian kuninkaan,
(Näyttää kädellään Benhadadia.)
Tuon miehen, jonka olen kironnut
Ja käsiis tuonut saamaan rangaistusta,
Niin vaadin sielus hänen sielustaan,
Sa edestänsä kuljet kuolemaan.

ISEBEL (parkaisten).

Sa uskallat niin kuninkaalle haastaa!

MIKA.

Ma torvi olen vaan, en mikään muu,
Mun kauttan' haastaa Jahven pyhä suu;
Ma sinne menen, minne käskee hän,
Sun palatsiis tai majaan köyhimmän,
Ma lausun niissä lupausta, uhkaa,
Hän Jumala on, ma vain halpaa tuhkaa.

AHAB.

Suupaltto tyhmä! Alla profeetan
Likaisen vaipan kannat kopean
Ja kieron mielen. Vastaaan kuningasta
Sa aina viskaat uhkansalamas.
Sit' en ma siedä enää. Vartijat,
Tuo röyhkeilijä häpeämätön
On kohta kahleisin pantava;
Ja sitten viekää hänet kaupungin
Päämiehen luokse. Suljetuttakoon
Hän hänet vankiholviin. Siellä hän
Jaloistaan kytkettynä hirtehen
Saa aikaa mieltä ja punnita
Tekonsa julkeutta.

(Pari sotamiestä kahlehtivat profeetan, joka tynnosti
antautuu heidän valtaansa.)

MIKA (pois vietäessä).

Ahab! Ahab!

Sun tekos eivät ole peitettyt.
Mit' onkaan saanut Tisben Elias
Ja kaikki vakaat Jahven profeetat
Sun tähtes kärsiä? Mun kohtaloni

On kaikkein hurskaitten kohtalo
Sun päivinäsi Samariassa.
Mun laillan' hylätyissä haudoissa
Ja onkaloissa etäisimpäin vuorten
On heidän piilotella täytynyt,
Jos tahtoivat sun vainoasi välttää;
Mut pelvotta me todistamme vaan:
Hän elää vielä, Israelin Pyhä,
Mi ahneet kaarneet käski kantamaan
Luo Kriitin ojan Eliaalle leivän
Ja Karmelilla taivaan tulella
Todisti sulle kaikkivaltansa;
Hän näkee nytkin, Hän ei nuku, torku.
Hän paisua suo joskus pahuuden
Ja lausuu sitten: Tähän raukee aaltos.
Niin kuulkaa, taivaat, nosta korvas, maa!
Et epäillä saa, Jaakob, voimaa Herran.
Te, väärin tehneet, vihaa vaviskaa,
Niin hirmuisena leimahtaa se kerran,
Se murtaa väärät, hurskaat korottaa!

KOLMAS NÄYTÖS.

Kuninkaan puutarha Samariassa. Perällä kuninkaan linna, jonka edustalla veranda, jolle portaat johtavat. Portaiden kahden puolen kasviryhmiä. Vasemmalla kasvien edessä leposohva. Verannalla portaiden kohdalla, linnan pääoven edessä vartija.

ASARIA (hiipii vasemmalta kasvien suojassa).

On sielussani kaksi ääntä soinut;
En ennen vielä selvää saada voinut,
Mi voimakkaampi näistä kahdest' on.
Kun toinen kuiski: kosta! kosta! kosta!
Niin toinen sanoi: Älä kättäs nosta
Kuninkaan murhaan; kosto Jahven on.
Vaan nyt jo vallan koston henget voittaa,
Ne raivoisasti rinnassani soittaa;
Työt, ajatukset, askeleet ne ohjaa,
En tunne muuta pontta enkä pohjaa.

(Vetää tikarin poveltaan.)

Et tuima rauta, tiennyt, että kerta,
Sun maistaa täytyy hallitsijan verta;
Mun sydäntäni muisto Esterin
Ei muuten äkein tuhatokaisin
Voi laata raastamasta. Toimeen siis!
Vaan kuinka? Linnaan tunkeudunko? En.
Vaikk'ei ois työläs saada vartijaa
Pois raivatuksi, olis kuitenkin
Se liikaa uhkapeliä. Vaan tuohon
Ma kätköön pistäydyn, niin kukaties
Eteeni saalis itsestänsä kulkee.

(Kätkeytyy kasvien väliin, sohvan taakse.)

SAMERI (saapuu oikealta matkavarustuksissa ja asettuu portaiden eteen, josta haastaa vartijalle).
Hei mies! Käy linnaan, kuninkaalle kerro,
Ett' olen Damaskusta palannut
Ja uutisia painavia tuon.

(Sotilas menee ovesta linnaan, josta kohta palaa Obadjan kanssa.)

OBADJA.

Sun tervetulleeks kuninkaamme lausuu.
Ja jos sun toimes hyvin onnistui,
Saat huoneeseensa heti kiiruhtaa;
Vaan huonot jos on tuomas uutiset,
Sua alle kattonsa ei päästä hän,
Vaan vartoa saat täällä ulkona;
Hän saapuu tänne sua kuulemaan.
Siis käytkö sisään, vaiko täällä varrot?

SAMERI.

Ma varron täällä.

OBADJA.

Huonot viestit siis?

SAMERI.

Ma varron; muun saa kuulla kuningas.

OBADJA (Menee linnaan.)

AHAB (saapuu Isebelin ja Obadjan seuraamana).
Vai täällä siis mun sua kuulla täytyy?

SAMERI.

Ei palvelijas halpaa vilppiä
Sun kattos alla tohdi kertoa.

AHAB.

Ja vilppiä sa näit?

SAMERI.

Ja häväistystä!
Petosta rietasta! Se ruhtinas
Ei kunniaista merkkiäkään tunne.
Ei luvatuista kaupungeista hän
Sinulle luovuta; sen tästä näät.

(Ojentaa Benhadadin kirjeen Ahabelle, joka lukee sen,
repäisee ja viskaa palat inholla maahan.)

AHAB.

Tavannut olen sata pettäjää.
Vie veli viekkaudella veljen leivän,
Voi kerjäläinen kerjäläistä ryöstää
Ja ansaan saattaa varas kumppaninsa;
En ole vielä vihamiestä kuullut,
Mi vastustajan luona vieraili
Ja sitten petti sen. Nyt näin sen vasta.
Sanoppa, eikö ratsastamas aasi
Hikoillut tuskasta, kun petoksesta
Näin alhaisesta sanaa kuljetti?

SAMERI.

Ei, majesteetti, aasi hikoillut,
Vaan ratsastaja.

AHAB.

Mutta palvelus
Se oli viimeinen sen eläimen.
Se kappaleiksi pienoisiksi kohta
On hakattava. Yli Israelin
On palat sitten hajoitettava
Ja kerrottava, että jokaiselta,
Ken kostosotaan vastaan Syyriaa
Ei kohta riennä, Ahab kuningas
Niin palasiksi karjan hakkauttaa.
Et ennen lepoa saa, Sameri,

Kuin käsky tämä täytäntöön on pantu.

SAMERI.

Sa minkä käsket, on jo niinkuin tehty.

(Kumartaa syvään ja poistuu kiireesti.)

OBADJA.

Siis uusi sota, Herra kuningas?

AHAB (Obadjalle).

Niin; ankarampi kuin on koskaan ollut.
Tää hetki vaatii tointa pontevaa.
Sa laita käsky, että joukkomme
Nyt sotakuntoon varusteleivat.
Yöt, päivät miekkoja ja keihäitä
Takokoot kaikki Samarian sepät.
Vaan siin' ei kyllä. Että kostomme
Niin tuhoavaks tulisi kuin suinkin,
Ma Juudan voimat Israelin kanssa
Nyt liittää tahdon samaan otteluun.
Obadja, kuule! Lanko Josafat
Sun hyvin tuntee. Jerusalemiin
Siis joutuin riennä; Juudan kuninkaalle
Vie Ahabilta tervehdys ja pyydä
Mun nimessäni Samariaan häntä.
Jos tunnen langon, ei hän meiltä nyt,
Kun petti meidät kehno pakana,
Voi kannatusta, apuansa kieltää.
Vaan siitä lähemmin, jos noudattaa
Hän kutsuamme, vieraaksemme tullen.
Siis tee kuin käskin; sitten matkalle!

OBADJA.

Sun tahtos olen tarkoin täyttävä.

(Menee.)

ISEBEL (Ahabille, joka aikoo lähteä).

On vielä keino, jota emme nyt
Saa hylkiä, vaikkemme muuten voi
Sen käyttämistä suosia.

AHAB.

Mik' on se?

ISEBEL.

Tää kansa tietäjien merkkeihin
Ja profeettojen ennustuksiin luottaa;
Se näkijöiltä viisautta etsii
Ja hakee haltioihin vaipujaa.
Se vaatii kiihoitusta syvempää
Kuin hallitsijan käsky; meidän on
Nyt käytettävä sitä, varsinkin
Kun käsissämme meill' on Jemlanpoika.

AHAB.

Kuin? Auttaisiko Jemlanpoika meitä?

ISEBEL.

Hän kauan kuningasta Syyrian
Vihannut on ja vihaa vieläkin.
Niin ankaran hän lausui tuomion,
Kun Benhadad sai vapauden sulta.
Sen vuoksi on hän vankityrmässä.
Vaan tällä kertaa ystäväksemme
Voi hänet muuttaa viha yhteinen.

AHAB.

Sit' epäilen ma. Näistä miehistä
On tänään väärin, mikä oikein eilen,
Ja taas päinvastoin. Jos hän äsken vaati
Sen murhaamista, joka turvautui
Mun jalomielisyyteeni, ei hän
Nyt soisi rankaisua pettäjän.

ISEBEL.

En usko sitä; suhteet muuttuneet
Voi kenties hänet taivuttaa. Ma itse
Koettaa tahdon. Jos sa sallit sen,
Tuon miehen kera (viittaa vartijaan)
vankilasta ma
Käyn noutamassa tänne profeetan,
Niin saamme nähdä, onko vieläkin
Hän yhtä jäykkä. Mutta voimmeko
Me jättää sinut ilman vartijaa?

AHAB.

Ma itse olen parhain vartijani.

ISEBEL (vartijalle).

Siis tule, mies! (Ahabelle) Me kohta palaamme.

(Menee vartijan kera oikealle.)

AHAB (katsoo Isebelin jälkeen).

Se turhaa työt' on! Sinä Isebel
Et Jemlanpoikaa koskaan taivuta.
Hän rautatutkaimella Jahven lain
Vain pistää meitä, kunnes kidutus
Saa meidät vimmaan. Mutta ketä vastaan?

(Heitäikse sohvaan pitkälleen.)

On ihme sentään! Benhadad, tuo kelmi,
On Samariaan kaksi kertaa jo
Suu uhkaa täynnä hyökännyt, mut Ahab
On helposti tuon ahnaan vaapsahaisen
Takaisin karkoittanut aroilleen.
Taas isoaa se rosvoamista;
Mist' on se saanut tuulta siipiinsä?
Nyt seuraa kolmas ottelu ja kovin;
Nyt joka käsi miekan kahvaan tarttuu.
Sit' ei ois tarvittu, jos noudatin
Ma Obadjan ja Jemlanpojan mieltä.
Vaan luontoani seurasin ja niin
Taas tehdä tahdon. Tervetullut on
Taas taistelu ja sodan jylhä jymy!
Niin mieluisesti röyhellyttävi
Se tyyntä virtaa elonnautinnon.
Taas maksaa ponnistella, vaivautua,
Saa koitella taas voimain pohjattuutta . . .
Tuon käärmeen veljen kun nyt saavutan,
Niin ongen hänen sieramiinsa työnnän
Ja köyden käärin kielen ympäri,
Lävistäjän leuvan keihäällä ja käsken:
Rukoile, lihakoitse! — Mutta jos
Sen luikertajan läpipääsemätön
Nyt ympäröikin kaislikko ja muta?
Niin usein onnen kultaporttiloista
Ma ajoin sisään täysin valjakoin;
Ken takaa, ettei niitä mulle jo
Nyt sulje joku oikullinen henki.
Miks Jemlanpojan kolkko ennustus
Nyt tuli mieleeni? Vaan sit' en säiky!
Mun voittaisiko halpa petturi!

(Hypähtää kiivaasti ylös ja älyää Asarian, joka on tikari kädessä hänen taaksensa huomaamatta noussut.)

Haa! Väijyilevä salamurhaajako?

ASARIA.

Niin; murhata sun salaa taikka julki
Ma olin päättänyt, kun kihlattuni,
Mun elämäni aarteen kalleimman,
Sa Baalin temppelissä tahrasit
Ja syöksit toivottomaan kuolemaan.
Siks kädessäni rauta tappava
Ma väijyin sua. Ja kun suuri Jahve
Mun käsiini soi tuossa henkesi,
Mun sydämeni raivoisasti sykki
Kuin Davidin, kun Saulin vaatteesta
Hän palan viilsi Engedissä. Mutta
En voinut nostaa kättä vastaasi,
Kun tiesin pakanan sun pettäneen,
Ja sydämessä jalo viha kiehui.
Taas hengelläni sua palvelen,
Jos hävität tuon palveluksen irstaan,
Min uhriks joutuu Israelin immet.

(Lankeaa polvilleen kuninkaan eteen.)

Nimessä kärsineiden kyynelten
Ja langenneiden tunnontuskien
Rukoilen, että Baalin temppelin
Hajoitat maahan, papit riettaat surmaat.
Niin kirouksesta kansa vapahtuu,
Ja siihen kasvaa jalopeuran voima,
Kun puolestasi kostamaan se rientää.

AHAB.

Nimessä kruunununi ja valtikan
Ma surkuttelen, että impeesi
Baal silmänsä on luonut. Lempes hukka
Ei auttamaton liene kuitenkaan.
Lepytä harmis! Onhan Israeli
Niin täynnä neitoja kuin vuohia
Sun kotiseutus kalliot; sa niistä
Parasta itsellesi valitse!
Ma valvon sitten, ettei vieraat ketut
Saa viinitarhaas turmelemaan tulla.
En hajoittaa voi Baalin temppeliä,
Vaan pappein julkeuden ehkäisen;
Sen lupaan sulle Jahven nimessä.
Siis nouse! Voimakasta kättäsi
Me tarvitsemme!

ASARIA.

Jalo kuningas!

Lamaiset kädet tarmo jännittää,
Ja vankkana on polvet väsyneet,
Jos jatkat lupaamatas alkua.

(Menee.)

(Isebel tulee vartijan kera oikealta ja katsoo tuikeasti poistuvaan Asariaan; vartija menee paikalleen verannalle.)

ISEBEL (Ahabille).

Ken on tuo mies? Ja mitä tahtoi hän?

AHAB.

Kaks kysymystä, ja niin kiivaasti!

ISEBEL.

Ken oli hän?

AHAB.

Kai oisit tuntenut,
Jos kasvot oisit nähnyt tarkemmin.
Hän Asaria Jorainpoika oli,
Min kihlatulta neitseyden vei Baal.
Sa muistanet sen, että tyttö-hupsu
Lopetti sitten omat päivänsä.
Mun tuli heitä molempia sääli.

ISEBEL.

Ja mitä tahtoi sinulta nyt mies?

AHAB.

Mun aikoi murhata, vaan vallan voitti
Parempi luonto.

ISEBEL.

Minkä rangaistuksen
Hän sulta sai?

AHAB.

Ei mitään rangaistusta.
Vaan Baalin liiallista julkeutta
Lupasin estää.

ISEBEL.

Tuolle murhaajalle!
Kuningas, miss' on luontees voimakas?
Kädessä murha-ase eteesi
Sun valapatto alamaises astuu
Ja lupaa henkes armollisna säästää,
Jos täytät ehdot, jotka panee hän.
Sa, nöyrä, taivut, vaikka vihas tulen
Pitäisi polttaa moiset julkeat.

AHAB.

Vaan Isebel!

ISEBEL.

Ma paljon väljemmän
Sun luulin mulle valtakunnan luovan,
Kun sankariksi jaloksi sun kuulin.
Vaan joka hetki uudet esteet tuo
Isäni tielle; minun tielleni.

AHAB.

Isäsi tielle!

ISEBEL.

Sinä lausuit sen.
Jumalan tytär olen korkeimman;
On Ethbal vain mun kasvattajani.
Ma muistan hetken juhlallisen, kun
Hän Baalin eteen temppeliin mun vei
Ja lausui: Elos salaisuuden syvän
Saat kaikkivallan kasvoin edessä
Nyt tässä kuulla. Isäksesi olet
Minua kutsunut, vaan se on Baal,
Tuo lempeä ja peljättävä herra,
Mi antaa elämän ja ottaa sen.
On kehtosi tää vuode temppelin;
Sun siinä siitti Baal, ja synnytti
Se ihmeellinen hetki, jolloin kuu
Pimitti varjollansa auringon.
Sen merkityksen kasvattajani

Näin tulkitsi: Baal, voiman jumala,
Min ilmestys on kirkas aurinko,
Sinusta suurta synnyttääksensä
On liiton tehnyt kera Astartten,
Hedelmän äidin, joka kuuna hohtaa,
Yön taivaalla ja poviin ihmisten
Sytyttää lemmen halut hehkuvat.
Sa olet kansain johtajaksi luotu
Ja levittäjäks jumalien vallan.
Sait häntä kohtaan rajattoman lemmen,
Ken ystävänä seuraa tahtoas,
Ken vastustaa, kuin tuhoava tuli
Sen kohtaa vihasi ja kuluttaa.
Kuningas Ahab, salaisuuden tään
Todeksi huomaat. Ystävänä olet
Mua kuullut sa — ja lausu, missä kohden
On vaillinainen rakkauteni sinuun!
Mua vastaan sotii Jahven profeetat —
Vihani hävittävä heidät syö.
Sun avullasi kyllä; mutta jos
Mun jousimekko töhrys profeetan
Nyt täytyy ottaa ylleni ja ohjeeks
Saan kiduttavat säännöt Mooseksen,
En tiedä, miksi rakkauteni muuttuu,
Jos kieltäytyksen surkastuttamana
Voin ylistääkään sitä onnea,
Min jalo mieli Ahab kuninkaan
On luonut puolisolleen, jonka alku
On jumalista.

AHAB.

    Jos sun onnesi
On jotain vailla, lausu, niin sen hankin!

ISEBEL.

Mit' olen sulle, Ahab, uhrannut?
Kun Ethbal Baalin ylipapista
Kuninkaaks nousi rikkaan Siidonin,
Mun kuuluisata kauneuttani,
Min loistavuutt' ei kylvettäjän taito,
Ei väriaine kartuttanut ollut,
Ihaili silloin koko maailma.
Mua ruhtinaat ja suuret valtaherrat
Läheltä, kaukaa kilvan kosivat;
Niinkuin he tuli, saivat mennäkin.
En jumalaista vapauttani
Alistaa miehen valtaan tahtonut;
Isäni Baalin temppeleissä mielin
Eloni viettää häntä palvelleen.
Niin Jordanilta uljas ruhtinas,
Kuningas Ahab, saapui Siidoniin.
Hän, rehevimpäin viinipuiden herra
Ja kasvattaja palmuin kauneimpain,
Mun voitti puolelleen, ma häneen suostuin.

AHAB.

Et katunutkaan vielä sitä ole.

ISEBEL.

Ma pelkäsin, jos vapaa lapsi Baalin
Voi menestyä maassa, jossa vallan
On saanut Jahven kolkko palvelus.
Sa lohduttelit. Viinitarhassasi
Sa oivalailla menestyvän kerroit
Vierellä surullisen sypressin

Iloisen öljypuun, ja sellaisena
Mun oppiani suojelevas lausuit.

AHAB.

Niin tehnyt olen.

ISEBEL.

Niin, jos viime työs
Ois tekemättä. — Mik' on palkkas ollut?
Hedelmät suloisimmat öljypuun
Ma toimitin sun nautittavakses.
Salaiset hetket Baalin temppelissä
Nyt unhotatko lukemattomat,
Kun sielus siellä hekumassa sulii
Ja liittyi Baaliin. Kukat tuhannet
Sun etees kylvin; niistä suloisin
Ma tahdoin itse olla. Ja kun aika
Mun kauneuttain pyrki kalvamaan,
Avulla taidon ehkäissyt sen olen.
Jos ruusumehun, lyijyn, narduksen
Ja kyprinkukan vaikutusta on
Nyt osa ihanuuttani, niin on
Se rakkauteni tähden syntynyt.
Suloinen tahdoin olla sulle, Ahab;
Sun sydämesi luopuu minusta.

AHAB.

Ei, Isebel, sa väärin mua syytät.

(Tarttuu Isebelin käteen.)

Sua rakastin ja vielä rakastan.
Sun nerosi ja kauneutes hehku
On luonut elämäni kevääksi
Ja päivän heltehesen polttavaan
On istuttanut varjoavan puiston,
Min siimeksessä lähteet pulppuaa
Ihanin helmin, sulot keijukaiset
Lyö leikkiänsä ruohokummulla,
Ja kukkaisten ja hajupihkan tuoksu
Luo ilmaan lemun hekumallisen,
Ja rypäleistä viiniköynnösten
Pisarat tiuhkuu mieltä hurmaavat,
Ja puissa välkkyy hohde kultainen,
Soi soitto länsituulen lauhkean.
Ei, Isebel, sit' en ma unhot!

ISEBEL.

Nimessä onnen ennen nautitun
Ja vasta varrottavain riemujen
Sen todistukseksi nyt vaadin sulta
Tuon Jorainpojan kivityttämistä.

AHAB.

Se mahdotont' on; lupaustani
En rikkoa voi.

ISEBEL.

Mutta rikot sen,
Mit' olet ennen mulle luvannut.
Siis puolisoas Isebeliä
Sa narrasit kuin lasta joutavaa
Ja pettäin suosittelit Baalia.
Sun sydämes on noiden vallassa,
Joill' ovat kasvot niinkuin antura
Ja suussa surullinen ulina.
Siis pidä heidät, mutta Isebel
Ei ystäväsi enää olla voi.

AHAB.

Jo herkiä! Sa raastat sydäntäni!

ISEBEL.

Sa etkö raasta mua. Joka isku,
Mi Baaliin tähdätään, se minuun sattuu.
Niin työläs kuin on lämpöä ja tulta
Ja huminaa ja tuulta eroittaa,
Niin työlästä on Isebel ja Baal
Eroittaa toisistaan. Se mahdoton on. —
Kun ainut, jonka puolustukseen luotin,
Isäni sortajiin on liittynyt,
Mun elämäni turha lelu on,
Sen heitän pois; en tahdo katsoa
Sen kukistusta, häpeää, mi mulle
On runko, josta elon puuni versoi.

(Aikoo kiireesti lähteä.)

AHAB (pidättäen häntä).

Ei, Isebel; et näin saa lähteä.

ISEBEL (katsoo kiivaasti Ahabiin).

En lähde, jos suot Jorainpojan kuolla.

AHAB.

Maanpako riittäköön! Hän henkeni
On säästänyt ja minä säästän hänen,
Vaan maastani ma hänet karkoitan,
Jos tyydyttää se isääsi ja sua.

ISEBEL (lauhtuen).

Se on jo myönnytys, mi lohduttaa.
Se Baalinkin on varmaan lepyttävä.

(Vartijalle.)

Hei, vartija, päämiehen luokse riennä
Ja saata hälle käsky kuninkaan,
Ett' Asaria Jorainpoika heti
On vangittava, valtakunnan rajan
Ylitse vietävä ja kiellettävä
Sen yli jälleen koskaan astumasta,
Kotinsa Gilboassa maahan asti
On hajoitettava ja majan sija
On laitumeksi tasoitettava.

(Kuninkaalle.)

Niin käskittehän, herra kuningas?

AHAB.

Niin olkoon!

(Vartija menee.)

ISEBEL.

Taasen olen ystäväs
Ja uskollisna parastasi valvon.
On edessämme toinen tehtävä,
Mi mennyt on, se olkoon unhotettu.
Nyt Jemlanpoikaa puhutelkaamme,
Hän vartijoineen näkyy saapuvan.

AHAB (kammolla).

Nyt puhutella profeettaa! Ei, ei!
Ma ennen saatanata haastatan;
En leimausta silmän ankaran
Nyt nähdä voi, en siedä katsoa.
Jos siitä puusta tukea nyt toivot,
Niin yksinäsi saat sen taivuttaa;

Se minulle on aivan mahdoton!

(Menee kiireesti linnaan.)

ISEBEL.

Vaan mulle mahdollinen! Hyvän työn
Teit äsken isälleni; maksan sen.

(Nostaa kätensä ylös.)

Baal, laupiaasti katso lapseesi,
Jos palvelijaan vihamiehesi,
Nyt tyhmän kansan vuoksi turvaudun;
Mun sieluni ja sydämen' on sun!

(MIKA JEMLANPOIKA saapuu VARTIJAN ja SAMERIN saattamana.)

ISEBEL (katselee pitkään profeettaa).

Jo sulla aikaa aivan tarpeeksi
Lie ollut tuntea ja tunnustaa,
Mi suuren suuri mielettömyys on,
Kun kuningastaan röyhkeänä solvaa
Ja syytää hälle uhkatuomioita.
Kai verkkaan päivät vankilassa vierii,
Ei lepoa suo rauhattomat yöt,
Kun kivitanner vuoteenasi on,
Ja muurin kylmä hiki kostuttaa
Sen ilman, jota keuhkos hengittää,
Kun liikahdusta vähäisintäkin
Säestää kolkko kahleen kalina,
Mi kipeämmin korviasi vihloo
Kuin myrskylinnun huuto räikeä.

MIKA.

Ei helppo ole vankilassa elää,
Vaan, kuningatar, jos sa kutsuit mun
Vain ilkkuakses, turhaan teit sa sen.
Monelle palatsinsa loistava
On paljon ahtaampi, kuin minulle
On holvi Samarian muurissa,
Ja valtikkaansa moni ruhtinas
Saa usein kantaa mielin raskaammin,
Kun Mika kantaa näitä kahleita;
Ei unta untuvilla pehmeillä
Niin levollista hovissasi maata,
Kuin palvelijas tyrmän paasilla.
Ma tiedän: totuuden saa kahlita
Ja salpain taakse hetkeks sulkea:
Se sielläkin on vielä kuningas,
Jumalan lapsi ijankaikkisen,
Ja otsallansa taivaan rauha päilyy;
Se ajan tullen katkoo kahleensa
Ja poroks polttaa vastustajain paulat.

ISEBEL.

Tää aika ylpeätä mieltäsi
Ei vielä ole voinut lannistaa;
Se viha, joka rinnassasi aina
On meitä vastaan kiehunut, se taas
Sun puheestasi ilmi liekehti.
Vaan huomaamatta jääköön nyt se multa.
En tahdo tietää, että kansalle
Mun hirviöksi olet maalannut,
Jot' olis Israelin kammottava;
En huoli, että Ahab kuningasta
Sa kuoleamalla äsken uhkailit,
Ja vaikka ylpeällä ryhdillä
Sa nytkin seisot edessäni, vaikka

Ois maassa jaloissani paikkasi —
Ma kaikki unhotan ja anteeks suon,
Sun kahlees sanallani laukaisen,
Teen elämäsi sulonautinnoksi,
Jos hyväntahtoisuutta hiukkasen
Vain minulle ja kuninkaalle näytät,
Ja kerran, kauan vastusteltuas,
Mun mieltän' myöten ennustat ja haastat.

MIKA.

Mun tahtos mukaan haastaa tulisi!
Sa erehtynyt, kuningatar, lienet;
Et minua sa voine tarkoittaa.
En karjaas kuulu, enkä muuttua
Voi makeaksi kieles hunajasta.
Kai' tiedät, mistä tapaate miehesi,
Et vankilasta, mutta palatsista.
On teillä lauma palkkaprofeetoita.
He halujanne urkkii tarkemmin
Kuin purjehtija tuulen suuntia,
Ja ennustukset korvaa kutkuttavat
He niiden mukaan teille huutavat;
Siis heiltä taasen tiedustelkaa totta!

ISEBEL.

Pidätä pilkkas! Mieti, mitä vaadin!
Sen täyttäminen vaikea ei lie,
Kun liittää meidät viha yhteinen,
Ja siten pelastaa voit kuninkaan
Ja koko Samarian kunnian,
Min pilkaksi on kiittämätön tehnyt.
Sa et voi tietää...

MIKA.

Vaan jos tietäisin?

ISEBEL.

Sa? Kerro, mitä luulet tietäväsi

MIKA.

Ma edeltä jo tiesin, minkä te,
Sa, kuningatar, kuninkaasi kanssa
Nyt vasta tiedätte ja uskotte.
Miss' ovat juhlanne, sen hypyt, soitot
Ja mielistelylauseet maireat
Ja Gileadin vuraat kaupungit
Ja pakanoiden kiiltelevä kulta?
Ne vahto oli laineen harjalla,
Mi kuohahti ja jäljettömiin haihtui.
Sai lopun nopeamman riemunne
Kuin kukoistamis-aika mantelpuun,
Se kuihtui hauraan päivän kukan kanssa.
Ken tuulta ajaa, tyhjän saavuttaa.
Te liiton teitte, puristitte kättä,
Ja lupaukset saitte kauneimmat,
Ja saastaisille epäjumalille
Te toimititte inhottavat uhrin.
Mut mitä hyödyitte? Nyt Benhadad
Vain pilkkailevi herkkää uskoanne
Ja Samarian jalomielisyyttä,
Vaan Gileadin kaupungeita hän
Ei päästä käsistään. Ei yhdenkään
Hän salli Samarian kauppiaan
Damaskun kultaa itsellensä koota.

ISEBEL.

Vaan eikö rangaistusta ankarinta
Nyt siedä kiittämätön pettäjä?
Ja eikö koko Samarian kansan
Nyt kostosotaan ole noustava?
Sen vaatii kunniamme loukattu.

MIKA.

Ei teille ole kosto mahdollista.

ISEBEL.

Vaan tyynnä emme myrkkypalaa niele.

MIKA.

Ken jumalattomuutta kylvävi,
Se vääryyttä saa vainioltaan niittää
Ja syödä valheen karvaat hedelmät.

ISEBEL.

Et tunne määrää kuninkaamme vihan.
Hän kaikki miehet sotakelpoiset
On ankarimmin taistoon kutsunut;
Yöt, päivät miekkoja ja keihäitä
Nyt Samarian sepät takovat;
Hän voimakkaamman kokoo armeijan,
Kuin koskaan ennen yli Jordanin
On kulkenut. Mut luottamus ja into
On tässä mahtavassa joukossa
Sun sytytettävä.

MIKA.

Mun!

ISEBEL.

Juuri niin.

Me kansan eteen asetamme sun.
Sa profeettana Jahven nimessä
Julistat sille, että kunniamme
Nyt vaatii kukistusta Damaskun
Ja menestystä taistelussa lupaat.
Kuin kipunasta ruoho kuivunut
Sun sanastasi kansan mieli syttyy,
Sen viha alkaa kuohua kuin myrsky,
Sen voima paisuu luottamuksesta,
ja innoin varten pettäjätä halpaa
Se hioo keihästä ja kostonkalpaa;
Ja ken sen tielle silloin panis salpaa!

MIKA.

Ja luuletko mun tahtos täyttävän?

ISEBEL.

Miks niin et tekis? Onhan Benhadad
Sun Jumalasi kiroama mies.
Sen rangaistuksen, jonka äsken kiersi,
Hän nyt on kovempänä kohtaava,
Kun vielä punnitset sen vihan painon,
Mi päälles kaatuu, jos sa esteleit,
Ja kaiken hyvän, jota tuhlaamaan
Olemme valmiit sinulle, jos taivut,
Jos kahleet, huonon vankiholvin ilman
Ja ravintosi näännyttävän vertaat
Sen vapauden päiväpaisteeseen
Ja nautinnoihin, joita tarjoan,
Niin houkkana et pyyntöäni hylkää.

MIKA.

Mua kuule hetki, sitten itse päätä!

Jumala suuri, kaikkivaltias,
Min haastaessa meri pakenee,
Ja tärisevät perustukset taivaan,
Min viittauksesta vaipuu kukkulat,
Ja laaksot kiipeävät korkeuteen,
Min peittäessä pyhät kasvonsa
Kaikk' kansat vapisevat maailman,
Ja ottaessa poies henkensä
Maa hukkuu, vallat tomuks muuttuvat —
Hän Israelin kansaksensa otti
Ja ihanaksi viinitarhakseen.
Hän huolekkaasti aidalla sen saarsi
Ja ympärille ojat laajat loi
Ja pakanuuden korpimaata vastaan
Niin rajat tarkat Jaakobille sääsi,
Ettei se pyhää pappeuttansa
Upottais saastaan epäjumaluuden;
Sen tuli olla kansain kammona
Ja kurittajana, ei ystävänä.
Sen usein Israeli unhotti
Ja muukalaisten ystäväksi muuttui
Ja kansain jumalia palveli;
Vaan profeettojen saarna suolainen
Ja Jahven rangaistukset aina sen
Sai hylkäämähän synnin alttarit
Ja Herran kirkkautta etsimään. —
Vaan sitten kun sa Siidonista saavuit
Ja nousit ohjaajaksi Ahabin,
Te tahdotte tään kansan paaduttaa,
Hävittää isäin oikeudet pyhät
Ja Israelin pakanoihin liittää.
Te rakennatte puistot, kukkulat
Kirottaville epäjumalille,
Mut murhautatte Jahven profeetat;
Te synnin teille kauhistuttaville
Niin johdatatte Samarian kansan;
Te viekkahasti viritätte ansan,
Mi nuorukaiset kaikki langettaa
Ja puhtaat neidot saastaisiksi saa.
Kun työnne, Jahveamme halveksivat,
Nyt katkeruutta teille kasvattivat,
Ma, ainut eloon jäänyt profeetta,
Kun piinattuna kidun kahleissa,
Ma kaiken tämän unhottaa nyt voisin
Ja teidän suosiota liehakoisin
Ja, hengen todistusta vastustain,
Sun tahtos mukaan ennustaisin vain
Ja Herran profeettojen suuren määrän
Niin häväiseisin jälkeen mieles väärän!

ISEBEL.

Sa kuolit ehtoni ja ymmärrät.

MIKA.

Ma kuulin ehtosi ja ymmärrän,
Mut ennenkuin sun tahtosi ma täytän,
Saa luuni kahlehisssa riutua
Ja tuska kielen kulkkulakeen juuttaa.
Vaan siihen asti ilmoittaa se vain
Sen, minkä käskee Jahven vakaa henki.
Te palkkaprofeetoihin kääntykää;
Mun ääneni on Herran tulkkina.

ISEBEL.

Sua vaadin tahtoani täyttämään;

Kun niin et tee, on päätöksemme selvä,
Ei ohjauksia sulta vaadita,
Sa kurjuudessa pöyhistynyt narri,
Mi uskotella minullekin tahdot
Kuin yksinkertaiselle rahvaalle,
Ett' yksin teillä ravansyöjillä
Ja muukalaisten purijoilla on
Elämän oikeus ja menestys.
Sun uppiniskaisuutes kuitenkin
Ei päätöksestään Ahab kuningasta
Voi luovuttaa. Ja välikappaleita
Hän aikeitansa toteuttaakseen
On kyllä löytävä, ja uskallusta
Ei puutu hältä, vaikka, kurja raukka,
Sa tuhat hirviötä maalaisit
Hänt' uhkaamaan. — Sa syytit meitä äsken
Profeettain murhasta. Sa liian kauan
Jo olet elänyt. Sun kuolla täytyy.

MIKA.

Ma Jahven tahdon mukaan kernaasti
Pois eroan tään ajan surkeudesta,
Käyn luokse esi-isäin hurskasten.

ISEBEL.

Ei kuitenkaan niin helposti kuin luulet.
Sun täytyy vielä ennen loppuas
Kitua ravinnotta kahleissa;
Siks kunnes riudut kärsimysten yössä
Ja henkes hortuu tuskan tutkaimiin.
Sua kostomme ei heitä sittenkään;
Sun ruumiis kirottuna heitetään
Kedolle ruuaks korppien.

MIKA.

On yhtä,

Se missä lahoo, jonk' on lahottava.
Vaan oman riettaan elämäsi lopun
Sa kerran olet myöskin näkevä.

ISEBEL (vartijalle).

Pois hänet vie! Ma liian kauan olen
Jo hänen jaaritustaan kuunnellut.
Tee pimeimmäksi hälle tyrmän yö
Ja kahleen paino kaksinkertaiseksi.
Rapakkovettä pivon päivässä
Ja homeleipää kaksi gerahtaa
Hän ravinnokseen saakoon, muuta ei.
Ei lohduksen sanaa lausumaan
Saa kenkään tulla hälle vankilaan;
Siell' olkoot hänen seuralaisinaan
Sisiliskot, rupiselät sammakot!
Hyvästi, profeetta, sa vielä kadut!

MIKA.

Ma soisin, että itse katuisit
Jo ennenkin kuin Herran tuomiolla.

(Menee vartijan saattamana.)

ISEBEL (Samerille).

Kuninkaan käskyn olet täyttänyt?

SAMERI.

Niin, kuningatar.

ISEBEL.

Toisen tehtävän
Saat minulta, jos olet siihen valmis.

SAMERI.

Sua palvelemaan, armollinen rouva,
Ma aina valmis olen.

ISEBEL.

Hyvä se!

Mun käskyni on, että todistajat
Sa hankit, jotka kuolonrikkokseen
Tuon Jemlanpojan syylliseksi tietää.

SAMERI.

Ken vaatis todistusta, että käärme
On tapettavaks luotu, taikka ken
Ei tietäis, että korppi, joka tähtää
Mun silmääni, on amuttava?

ISEBEL.

Joskus

Voi sekin olla todistettava.
Oletko kuullut, kuka useimmin
Tuon miehen luona vankilassa käy?

SAMERI.

Nyt juuri Amarian Gilboasta
Näin sieltä saapuvan. Hän ystävä
On Jemlanpojan.

ISEBEL.

Todistettakoon

Ett' on hän Amariaa kiihoittanut
Kapinan nostoon. Mutta Amaria
On sopivasti raivattava pois.
Sa ymmärrät mun?

SAMERI.

Kyllä, kuningatar.

En ole mikään metsäaasin varsa.

ISEBEL.

Ma luotan sinuun.

SAMERI.

Etkä siinä pety.

ISEBEL.

On heidät kaikki hävitettävä
Nuo luonnonhylt, tyhmät räakkyjät!
Yöt, päivät rukoilen ma Baalilta,
Hän että neuvoo siihen mulle keinot,
Kun houkuta ei tuoksu jasmiksen
Ja palmun lehvät eivät viehätä,
Teen liiton kera petoeläinten;
Kavala kettu, julma tiikeri,
Ne olkoot Isebelin auttajat.
Nuo röyhkeilijät shakaleilla syötän;
Ma maistaa tahdon koston hunajaa.

NELJÄS NÄYTÖS.

Samarian tori kaupungin portin luona. Oikealla kaupungin muuri, siinä portti, jonka molemmissa pielissä tornit. Muurissa ovia vahtihuoneisiin ja vankilaan. Taustalla ja vasemmalla kaupungin rakennuksia, joiden välitse katu porttia kohden. Vinosti vasemmalla kaksi valtaistuinta.

ELIAB ja ASSIR (tulevat katua).

ELIAB.

Niin suuremμοista vastaanottoa
Ei Samaria ennen liene nähnyt.

ASSIR.

Ja riemuhuudot täällä jatkuvat,
Kun, niinkuin kuulin, kohta kuninkaat
Torille tänne istuimilleen saapuu.
Niin käskenyt on Ahab kuningas.

ELIAB.

Odottamatta tämä riemastus
On tullut siihen synkkyyteen, mi nyt
On Samarian vallannut. Sen onni
On ollut lyhytaikainen; vai kuin?

ASSIR.

Ei kehumista; parantakoon taivas!
On kallis aika. Jauho sekä öljy
On noussut hätä-ajan hintoihin,
Ja sitä mukaa sämpylät ja kaikki
Muut tarpeet.

ELIAB.

Lienet varmaan huomannut,
Kuink' useasti veripunaisena
On illoin laskeutunut aurinko,
Kuin edellä sen pitkän poudan, jonka
Tulosta haastoi Disben Elias?
Se pahaa nytkin ennustaa.

ASSIR.

On sota

Taas nousemassa. Israelin miehet
Aseihin kaikki ovat kutsutut,
Ja arpakapulana kiertämässä
On aasi, palasiksi silvottu.
Tään kummallisen jutun lienet kuullut?

ELIAB.

Se huulilla on koko Samarian.
Vaan jälkeen hirmutöiden sellaisten
Kuin raiskaus Amarian tyttären,
Profeettain murhat, Mika Jemlanpojan
Kiduttaminen, tuskin pyhä Jahve
Suo voiton joukoillemme.

ASSIR.

Kuninkaasen

Ma luotan kuitenkin. Hän Samarian
On mahtavuuteen nostanut.

ELIAB

Vaan hän

Sen kirouksenkin on valmistanut.
Tuo rietas lauma Baalin pappien
Ja Kenaanpojan väärä joukkio,
Nuo lammasvaatteen verhoamat sudet,
Ne kaikki syövät leipää kuninkaan.
Ei liene jäänyt huomaamatta sulta,
Mi aava meri jumalattomuutta

Nyt täällä kuohuu, ylös heittäen
Syvimmät synnin pohjamudat, jotka
Tääll' ovat tehneet haisevaksi ilman.

ASSIR.

Vaan onko yksin vika kuninkaan?

ELIAB.

On. Hänen sekä kuningattaren.
Vaan Juuda, jossa hurskas Josafat
On kuninkaana — mikä kaunis tarha!
Sen nuorukaiset kukoistaen kasvaa
Kuin vesat voimakkaat. Sen neidot ovat
Kuin kaunistettu seinä temppelin.
Sen maasta versoo totuus, hurskaus.
Vaan Samaria...

ASSIR.

Vaiti! Saapuvat.

(Riemuhuutojen kaikuessa ja suuren kansajoukon saattamana saapuvat kuninkaat AHAB ja JOSAFAT, jotka nousevat valtaistuimille, OBADJA asettuu Ahabin istuimen luo.)

AHAB.

Se oikein, kansani! Ma iloitsen,
Kun vierastamme riemuin tervehditte.

ELIAB.

Eläköön kuningas Josafat!

KANSA.

Eläköön! Eläköön! Eläköön!

AHAB.

Hän kunnialla kantaa valtikkaa,
Min loistoon nosti Salomon ja David.
Taas Filistea, Arabian heimot,
Kuin ennen, aikaan suuren Salomon,
Veroja tuovat Jerusalemiin;
On Moab nöyrä, Amalek on aulis,
Kun Siionista käsky kuuluvi.
Tiet vieraamme niin kastaa siunaus
Kuin aamukaste ruusut Engaddassa.

ELIAB.

Eläköön kuningas Josafat!

KANSA.

Eläköön! Eläköön! Eläköön!

JOSAFAT.

Ma kiitän teitä Samarian miehet!
Ma kiitän teitä, jalo kuningas!
Mi menestys on hankkeillani ollut,
Se Israelin Jumalalta on.
Isäämme Davidia muistaa hän
Ja lupausta, jonka antanut
On suvullemme, että aikoihin
Ikuisiin kestää valta Davidin
Ja ettei järky vakaa istuimensa.
Ma kiitän teitä, Samarian miehet!
On tässä läsnä oma valtijaanne.
Se menestys, mi hänen toimiansa
On seurannut, se parhain todistaa,
Hän että Jahven suosiossa on.
Hän myöskin kunnialla valtikkansa
On verhonut; siis olkoon viimeinen

Voimakkain, hartain tervehdyksenne
Hänelle, herrallenne, omistettu!

ASSIR.

Kuningas Ahab kauan eläköön!

KANSA.

Eläköön! Eläköön! Eläköön!

AHAB.

Ma onnenani pidän, että voin
Sovinnon ynnä sukulaisuuden
Siteillä toisihinsa kiinnittää
Ne vallat, jotka ennen oli yksi,
Vaan nyt jo kauan vihamielisinä
Ja vahinkoa toisillensa suoden
On eri teitään kulkeneet.

JOSAFAT.

Kun Israeliin ennen ryntäsi
Vihollisjoukot, silloin kysyttiin
Min sukukunnan Jahve valitse
Kukistajaksi kaikkein vainoojain.
Sen kunniakkaan, jalon tehtävän
Sai milloin Sebulon tai Naftali,
Tai Juda, Manasse tai Efraimi,
Mut suvut muut ne viinitarhojaan
Levossa viljeli ja Jahvelle
Ne kantoi niistä kiitosuhrinsa.
Vaan Herran valitsemain sankarien
Uljuutta aina koko Israeli
Ylisti lauluin, harpun sävelin.
Edestä Juudan Efraim taisteli,
Edestä Efraimin taas toiste Juuda.
Nää suvut, Israelin suurimmat,
Nyt kauan kalvoin verintahratuin
Jo toisiansa ovat raadelleet.
Päämiesten syy, ei suinkaan Jahven tahto!

AHAB.

Niin, jalo lanko, oikein puhuttu!
Ma siitä tunnen, mitä teiltä voin
Odottaa nyt, kun vastaan Syyriaa
Mun taisteluhun ryhdyttävä on,
Omaani väkivallall' ottamaan
Ja rankaisemaan pettäjätä halpaa.
Kun häväisty on nimi kuninkaan,
Niin tekin, jaloin ruhtinoista, silloin
Mun kerallani miekkaan tartutte
Ja ette sitä ennen hellitä,
Kuin häväisijä rangaistuna on.
Ei väärä lie tää vakuutukseni?

JOSAFAT.

Tiet yhteiset on ajatuksillamme.
On vihanne kuin minun vihani.
Ken teitä loukkaa, minuakin loukkaa.
Mun sotajoukkoni kuin teidän ovat,
Ja orhit, vaunut, muurinmurtajat;
On kansanikin teidän kansanne.
Ja koska tällaisissa toimissa
On aika kallis, tänä päivänä
Jo Jahven mieltä tiedustelkaatte.
Jos sallii hän, niin kohta syttyköön
Ja leimahdelkoon vihan veriliekki.
Ma melskehessä kovan taistelun

Ja uhatessa vaaran, kuoleman
Lyön rinnallanne, otan vastaan iskut.
Vaan Herran mieltä ensin kysykäämme.

AHAB.

Ma enteitä ja ennustuksia
En käreks ole kuuntelemaan ollut.
Mies rehellinen, vapaa, urhea
Kai asioissa tämänkaltaisissa
Omasta povestansa paremmin
Kuin ylipapin rintakilven alta
Tai lausehista luihun profeetan
Voi saada ennustuksen oikean.

JOSAFAT.

Ei ystäväni! Ihmisajatus
On sokkeloihin pääsemättömiin
Niin usein eksynyt ja harhaan vienynt.
Vaan meill' on johto jumalallinen.
Siit' asti jo, kun Herran käskystä
Isämme Abram Kaanaanmaata kohti
Kodista lähti rakkaan lapsuuden,
On onni sukuamme seurannut
Kun kuullut on se ääntä Jahven, vaan
Jos korvansa se milloin sille sulki,
Niin sokeana turmioonsa kulki.

ELIAB.

Sa vierastasi kuule, kuningas!

KANSA.

Sa vierastasi kuule, kuningas!

AHAB.

Ma kuulen, kun ei vastustella syytä.
Obadja, joutuin linnaan kiiruhda
Ja Sedekia Kenaanpoika tänne
Keralla kaikkein profeettojen käske.
Vaan heti tulkoot! Ennustusta täällä
Me heiltä vartoamme.

OBADJA.

Tahdotko

Sa Sedekia Kenaanpojan? Eikö...

AHAB.

Sa kuulit! Joudu! Tuo he heti tänne!

(Obadja menee.)

Ja kansa loitommaksi siirtyköön
Ja sijaa profeetoille jättäköön.

(Kansa vetäikse syrjemmäksi.)

JOSAFAT.

Ja ketä ovat nämä profeetat,
Nyt joita tänne torin täysi tulvaa?

AHAB.

He? Jahven profeetoita, kuningas.
He palvelevat mua vilpittä.
He luottaa minuun, minä heihin luotan.
On heillä suussa totuus mieluinen;
Kun huuliltaan he ennustuksen päästää,
On niinkuin minun sydämestäni
Ois sanat vuotaneet.

JOSAFAT.

Mut ennustukseen,
Mi on kuin kaiku omain toiveiden,
Ei joka hetki luottamista liene.

AHAB.

Kun kuulen heitä, epäillä en voi.
Mun sydämeni ennustukseen yhtyy.
Suo empimättä vastauksen he taas,
Sen ainoan, mi mahdollinen on.
He ovat täällä, eivät viipyneet.

JOSAFAT.

He ovat joutuisat, sen tunnustan.

(Suuri joukko valhe-profeettoja, kaikki mustaan »säkkiin» puettuja, kädet ristissä rinnalla, saapuu. Heitä johtaa SEDEKIA KENANPOIKA, jolla on käsissä suuret rautaiset sarvet. He asettuvat suureen kaarenmuotoiseen parveen kuninkaiden eteen ja kumartavat syvään.)

SEDEKIA KENANPOIKA.

Sa kutsuit meitä, herra kuningas;
Mitenkä voimme sua palvella?

AHAB.

Sanotte, että selkeänä teillä
Salattu kirja tulevaisuuden
On edessänne; että taampaa jo
Te nähdä voitte, mitkä kohtalot
Tuo tullessansa aika vastainen.

SEDEKIA KENANPOIKA.

On harvoin suotu kuolevaisien
Sen verhon taakse silmäystä luoda,
Mi vastaisuuden meiltä kaihtavi,
Vaan Jahve joskus profetoillensa
Sen sallinut on, nytkin sallivi.

AHAB.

Siis etuanne tuota käyttäkää!
Mun kostosodan Syyriata vastaan
Syy ankarin nyt vaatii alkamaan.
Vaan ennen ryhtymistä taisteluun
On hyvä kuulla, onko menestys
Vai onnettomuus odotettavissa;
Jos onnettomuus, tiettyyn turmaansa
Ei riennä kansa eikä kuningas.
Siis tarkoin punnitkaa ja vastatkaa,
Jos taisteluhun tähän mennä saa,
Jos miekka saapi alkaa toimintansa
Vai levätäkö täytyy huotrassaan?

KAIKKI PROFEETAT (painuvat hetkiseksi kumaraan, sitten oikaseivat äkkiä).

Te sota aikomanne alkakaa,
Aseenne taistelussa voiton saa!

AHAB (ihastuen).

Ma tiesin sen; ei muuta neuvoa
Voi antaa mikään hyvänsuova henki.
Vaan toistakaatte vielä vastaus,
Niin suuremmaksi kasvaa luottamus!

KAIKKI PROFEETAT.

Te sota aikoinanne alkakaa,
Aseenne taistelussa voiton saa!

JOSAFAT.

Kun sangen harvoin suuren lauman suussa

On kuultavana ääni suuren Jahven,
Niin suusta näidenkin se mulle soi
Nyt oudolta ja tuntemattomalta.
Jos joku horjumaton Herran mies
Ois teillä eteen istuimemme tuottaa,
Sais ennustuksen, johon voisi luottaa.

AHAB.

On yksi, Mika Jemlanpoika, mutta
Hän aina mulle pahaa ennustaa;
Siks on hän syystä saanut vankeutta.
Vaan, Obadja, tuo tänne mies nyt sieltä
Niin tiedustamme hältä Herran mieltä.

(Obadja menee muurissa olevasta ovesta.)

SEDEKIA KENANPOIKA (haltioissaan, rautasia sarvia ojentaen).

Voihan kulta tummaa,
Neste kuivaa öljyjuusta,
Vaan ei totuus poistua
Herran profeettojen suusta:
Kuka saattaa hillitä
Nuoren naaraskarhun, jolta
Pennut tappoi pyytäjä;
Ken voi tuulen aavikolta
Louhikkohon kytkeä?
Ken voi lannistaa ja voittaa
Israelin leijonan;
Suosikkia taivahan,
Ken se saattais vahingoittaa?
Ahab, suuri kuningas,
Varma ollos voitostas!

KAIKKI PROFEETAT (nostaen kätensä pystyyn).

Ahab, suuri kuningas,
Varma ollos voitostas!

SEDEKIA KENANPOIKA.

Kuningas, sa huomaat nää
Voiman kuvat, vankat sarvet.
Herran ilmoitus on tää:
Ahab syyrialaisparvet
Kaikkiin tuuliin karkoittaa
Yhtä helposti, kuin näissä
Terävissä sarvenpäissä
Laho vaate ratkeaa.
Liekki, rakeet, niittymato,
Karjarutto, viljankato
Eivät maata vainoomataan
Hävitä niin vuosisataan,
Kuin sun koston Syyriaa.
Saaliin Samariaan tuot
Runsaamman, kuin koskaan saivat
Kaikki Tyyron kauppalaivat.
Nimes kuolottomaks luot.
Suuret teet sa mainetyöt,
Ahnaan Benhadadin lyöt.
Ei voi voimaas mahtavaa
Maiset vallat vastustaa.
Voimallinen valtijas,
Varma ollos voitostas!

KAIKKI PROFEETAT.

Voimallinen valtijas,
Varma ollos voitostas!

(Mika Jemlanpoika saapuu Obadjan ja vanginvartijan saattamana.)

AHAB.

Niin varma olen voitosta ett'en
Sentähden kaipaa todistusta uutta;
Vaan kuulkaamme nyt vuoksi vieraamme,
Min tiedon tuopi Mika Jemlanpoika.

(Väärät profeetat siirtyvät sivuille katsellen karsaasti Mikaa,
joka astuu kuninkaan eteen.)

AHAB (Mikalle).

Sun vankilasta olen kutsunut.
Me ennustusta sulta tahdomme.
Mun kostonodan Syyriata vastaan
Syy ankarin nyt vaatii alkamaan;
Vaan ennen ryhtymistä taisteluun
On hyvä kuulla, onko menestys
Vai onnettomuus odotettavissa;
Jos onnettomuus, tiettyyn turmaansa
Ei riennä kansa eikä kuningas.
Kun Jahven neuvot sinulle on selvät
Niin punnitse ja lausu vakaasti,
Jos miekka saapi alkaa toimintansa
Vai levätäkö täytyy huotrassansa?

MIKA.

Te sota aikomanne alkakaa,
Aseenne taistelussa voiton saa!

AHAB.

Ma ankarasti sua vannotan
Sun sielus kautta ynnä taivaan armon,
Ett' ainoastaan täyden totuuden
Ilmoitat mulle Herran nimehen.

MIKA.

Vaan jos se totuus onkin ankara?
En maannut ole höyhenvuoteella;
Ma komerosta kolkon vankityrmän
Sen äsken näin. Sit' et sa kuulla siedä.

AHAB.

Sun täytyy meille näkys kertoa.

MIKA.

Näin hajallaan sun joukkos vuorilla
Kuin lammaslauman paimenettoman.

AHAB (Josafatille).

Sen ennustuksen tiesin ennustaa.

SEDEKIA KENANPOIKA.

Hän valehtelee! Älä usko häntä!

VÄÄRÄT PROFEETAT.

Hän valehtelee!

MIKA.

Siin' ei vielä kaikki.

Ma Herran äänen kuulin lausuvan:
Kun Ahab kaatui, Israeli saa
Nyt rauhaan mennä ilman johtajaa.

AHAB (Josafatille).

Nyt kuulit loppuun, jalo Josafat,
Tuon korpin onnettoman raakunnan.

SEDEKIA KENANPOIKA (toisten väärin profeettain kera hyökkää Mikan luo ja lyö häntä poskelle).

Meist' onko, lausu, Herra poistunut
Ja tahtonsa vain sulle ilmaissut!

MIKA.

Näin korkeudessa taivaan kuninkaan
Pyhällä istuimella istumassa,
Ja kaikki taivaan sotajoukot näin
Istuimen kahden puolen seisomassa,
Ja suusta istuimella istujan
Näin kaikui ääni halki taivahan:
Ken sotaan kiihoitetuks Ahabin
Saa tähden Gileadin Ramotin,
Hän että siellä miekkaan lankeais
Ja väärästä rangaistuksen sais?
Olen to lausui luona istuimen:
Ma voin sen tehdä, Ijankaikkinen.
Niin Jahve lausui: kerro, kuinka teet!
Ja henki haastoi: Tunnet perkeleet;
Ma, yksi heistä, kaikkein älykkäin,
Valitsin juonen, käytän sitä näin:
On Ahabilla lauma profeetoita,
Niin suurisuita liehakoitsijoita;
Ma laskeudun heidän kielelleen
Ja huudan sitten hänen mielikseen
Ja imartelen korskan kuninkaan
Rajoitta asiaansa luottamaan,
Ma lupaan hänelle voiton loistavan,
Vaan kiedonkin niin ansaan saatanan. —
Ja Jahve päästi valheen hengen nyt;
Se haastaa näiden profeettojen suulla,
Sen mairin ääni on sun vieteltyt,
Totuuden ääntä ettet taida kuulla;
Kun Herra jonkun lankeemahan heittää,
Hän silmät siltä sokeudella peittää.

AHAB.

Pois vankikomerohon kolkoimpaan
Tuo kurja silmistäni vietäköön,
Ei maalaamataa mustaa saatanaa
Voi Ahab säikähtää, sen tietäköön!
Hän ravinnokseen saakoon murheen ruokaa
Ja juomakseen vaan kyynelitä suokaa,
Siks kunnes rauhaan palaan jällehen
Ja pahansuovan valheen palkitsen.

MIKA.

Jos hengissä voit rauhaan palata,
Ei Jahve haastanut mun kauttani,
En tietäis, tuntis pyhää neuvoansa.
Mun puheen kuulkaa, kuninkaat ja kansa!

(Menee vanginvartijan kera vankilaan.)

ELIAB.

Nyt Jahven ääni puhui.

KANSA.

Jahven ääni!

SEDEKIA KENANPOIKA (kiivaasti).
Se meistä haastoi.

VÄÄRÄT PROFEETAT.

Meistä haastoi se.

AHAB.

Jo tyyntykäätte! Gileadin Ramot
On Ahabin. Sen täytyy olla mun.
Mun päätökseni horjumaton on.
Ma itselleni tempaan kaupungin.
Ma ryntään sinne. Mutta, jalo lanko,
Te tohditteko mua seurata?

JOSAFAT.

Mun sydämeeni syvään painunut
On puhe profeetan. Ma aikaa pyydän.

ISEBEL (on tullut väkijoukon läpi, kuunnellut tarkoin Josafatin vastausta ja syöksyy nyt Ahabin eteen maahan). Vaan mua kuulkaa, ilman viivytystä!

AHAB (hämmästyen).

Mit' onkaan tapahtunut, kuningatar?
Mi raskas huoli, nouskaa, kertokaa,
Nyt teidät eteen istuimmemme tuo?

ISEBEL (nousten).

Sun hengestäs ja menestyksestä
Ma huolehdin; ne ovat vaarassa.

AHAB.

Mun henkeni ja menestykseni!
Ken uhkaa niitä? Pyydän, selittäkää!

ISEBEL.

Tuo petturi ja kansanvillitsijä,
Mi äsken tässä Jahven nimeen haastoi,
Hän kavalia kutoo juonia
Sun valtaasi ja henkeäsi vastaan.
Kun julkisuuteen tulevat ne nyt,
Niin toivon, että tahdostasi hän
Saa rangaistuksen ansaitsemansa,
Ja että kansa, mutta varsinkin
Kuningas Josafat, on myöntävä,
Ettei tuon miehen ennuslauseisiin
Voi luottaa, koska pahansuova sisu
On purkanut ne.

JOSAFAT.

Mutta, kuningatar,
Nää syytöksenne todistatteko?

ISEBEL.

En muuten niitä kertois. Kuningas,
Ma saanko eteen valtaistuimenne
Nyt syyttäjän ja todistajat tuoda?

AHAB.

Se eihän vierastamme loukanne?

JOSAFAT.

Ei suinkaan, lanko. Tältä paikalta
On oikeutta aina jaettava,
Ken pyytäneekin sitä.

AHAB.

Esiin tulkoot

Siis syyttäjä ja todistajat kohta!

SAMERI (tunkeutuu väkijoukosta esiin kahden miehen kanssa).

OBADJA (Ahabille).

Kavahda, herra, mitä tehdä aiot
Sa Jahven profeetalle pyhälle!

AHAB.

Ei pyhäss' ole syytä tuomioon,
Vaan kapinoitsijaa ei suojele
Profeetan vaippa. (Samerille tovereineen.)

Mikä raskas syytös

On teillä vastaan Mika Jemlanpoikaa,
Mi profeetaksi kutsuu itseään?

SAMERI.

Kun paimen Amaria Gilboasta
Tään Mikan luona vankilassa kävi,
Hän silloin tulisesti kiihoitti
Tuon miehen mieltä, että Efraimissa
Hän virittäisi kuningasta vastaan
Kapinan liekin. Kirouksen kolkon
Kuninkaan yli lopuksi hän huusi.

KANSA JA VÄÄRÄT PROFEETAT.

Vai kirosi ja kiihti kapinaan!

AHAB (todistajille).

Te olette sen kuulleet, eikö niin?

1:NEN TODISTAJA.

Kun palvelijas erään' aamuna
Pysähtyi hetkeks taakse muurin oven,
Mi johtaa siihen vankikomeroon,
Joss' on tää Mika kahlehdittuna,
Ja ääntä kuullen, päänsä rakoon painoi,
Niin silloin yllytyksen kuuli hän
Ja kirouksen selkää karmivan.

KANSA.

Ja kirouksen selkää karmivan.

AHAB (toiselle todistajalle).

Sa kuulit myös?

2:NEN TODISTAJA.

Niin, herra kuningas.

AHAB.

Ja vannotte sen kautta sielunne?

MOLEMMAT TODISTAJAT.

Me vannomme sen kautta sielumme.

OBADJA (todistajille).

Monenko siklin arvoinen se on?

AHAB.

Siis tuomio nyt kuulkaa kuninkaan!
On todistettu, että Jemlanpoika
On kansaa kiihoittanut kapinaan
Ja kuningasta kironnut; siis hän
On kuoliaaksi kivitettävä.

KANSA (säikähtyen).

On kuoliaaksi kivitettävä!

VÄÄRÄT PROFEETAT (riemulla).

On kuoliaaksi kivitettävä.

AHAB.

Ma määrään Samerin ja Obadjan
Todistajina läsnäolemaan,
Kun tuomiota pannaan täytäntöön,
Ja sille emme viivytystä salli.

Kun Amaria —

SAMERI.

Herra kuningas,
Hän, kuultuansa, että juoni tää
On ilmi tullut, puuhun hirttäytyi.
Ma löysin hänet siitä kuolleena.

KANSA (kauhistuksissaan).
Vai hirttäytynyt! Amaria parka!

AHAB.

Hän itse rangaissut on itsensä;
Ja Jemlanpoika häntä seuratkoon.

(Viittaa Obadjalle ja Samerille, että heidän on mentävä.)

OBADJA.

Vaan kuninkaani —

AHAB.

Vaiti! Tottele!

(Obadja lähtee raskain askelin; Sameri ja todistajat
kiiruhtavat edelle.)

JOSAFAT (viittaa Ahabille).

Pidättäkää (Sameri ja Obadja seisattuvat.)

ja suokaa, ennenkuin

Tää viime askel peruuttamaton
On otettu, mun sana virkkaa, vaikka
En hallitsijatehtäviinne saa,
En tahdo sekaantua. Äsken jo
Me myönsimme, ett' ihmisajatus
Niin liian usein harhateille eksyy;
Taas samallaista eksymistä pelkään.
Jos profeetta tai viettelijä on
Se mies, min maljaan sattui kuolon arpa,
En tahdo ratkaista; vaan minuun hän
On voimallisen vaikutuksen tehnyt.
Kun näyttää, niinkuin minun tähteni,
Ois joudutettu tätä tuomiota,
Niin lausun vakavasti, etten voi
Sen täyttämistä tunnolleni ottaa.
Kun muuten sotaan vasten Jahvea
Me hairahtua voisimme, niin anon
Sen armon kuninkaalta, että hän
Tään tuomionsa toistaiseksi lykkää.
Ma ainoastaan sillä ehdolla
Voin tulla teille asekumppaniksi.

AHAB.

Ma päätökseni harvoin peruutan,
Mut nyt sen teen, kun teidän ehtonne
Niin täyttää voin. Ja että huomaisitte
Sen tinkimättä tekeväni, niin
Obadja vieköön päällikölle sanan,
Ett' aivan heti Mika Jemlanpoika
On vankilasta vapautettava.
Ma arveluita annan käskyni;
Ei horju siltä istuin kuninkaan,
Vaikk' onkin vapaa joku juoninieikka.
(Josafatille, valtaistuimelta laskeutuen.)
Te olette mun aseveljekseni
Nyt sidottu.

JOSAFAT (niinikään istuimeltaan laskeutuen).

Niin olen, enkä mieli
Sidettä murtaa. (Kättelee Ahabia.)

ISEBEL.

Kuningasta kahta
En tahdo vastustella, vaikka Ahab
Saa nähdä kohta, että Jemlanpoika
Tuo vankilasta tulen irralleen.
Vaan retkellenne kolmanneksi tahdon.

(Kuninkaas ja kuningatar lähtevät. Kansa riemuhuutoja
huutaen seuraa.)

VIIDES NÄYTÖS.

Ensimmäinen kuvaelma.

Syyrialaisen leiri. Oikealla ja vasemmalla telttejä, perällä aukea kenttä. Siellä syyrialaisia sotilaita, jotka koettelevat joustensa jänteitä ja tarkastelevat miekkojaan. Torventoitotus kuuluu, joukot asettuvat riviin. Kuningas BENHADAD päälliköineen, joiden joukossa ASARIA, tulee oikealta.

BENHADAD (sotilaille).

Ken taisteluhun vyötteleikse, hän
Ei kerskua saa vyötelleissänsä,
Vaan voittajana jälkeen taistelun
Ken riisuu pukunsa, hän kerskukoon;
Sen sotiessa Ahabia vastaan
Kokea sain ma Samariassa.
Kun voimineen hän vastaamme nyt käy,
Niin tietäkäämme, ettei löyhä tuuli,
Vaan myrsky uhkaa meitä mylvivä.
Ja sotaan hänellä on täysi syy;
Mua petoksesta rangaista hän tahtoo.
Kun luvattuja kaupungeita en
Hänelle suonut, aikoo hän ne ottaa.
Te luottavammin käytte taisteluun,
Kun kuulla saatte, ettei oma oikku,
Vaan tahto jumalien ohjannut
On toimiani. — Kun ma Damaskuun
Palannut olin Samariasta,
Unessa mulle isän haamu haastoi:
Et kaupungeita, jotka taistellen
Ma vihamiehiltäni valloitin,
Saa hänen pojalleen nyt luovuttaa,
Isäsi työtä tyhjäksi et saa tehdä.
Hyvästä työstä, jonka sulle Ahab
Samariassa tekevinään oli,
On pilkka kaikkein paras palkinto.
Niin lausui hän ja kohta hävisi.
Kun kauan tapahtumaa ihmeellistä
Ma olin miettinyt, niin läksin vihdoon
Luo suuren tietäjän ja tiedustin,
Mist' oli tullut öinen ilmestys.
Hän tutki kauan, useasti kulki
Lävitse tulen, käärmeen sisuksia
ja lintuin lentoa hän tarkasti
Ja lausui sitten: Tuntemattoman
Vaan suuren hengen tahdon sinulle
Isäsi haamu ilmoittanut on.

ASARIA.

Tuo suuri henki, herra kuningas,
On Israelin pyhä Jumala.
Hän hylännyt on Ahab kuninkaan.

BENHADAD.

Ma kysyin sitten: Mutta kuinka käy,
Jos Ahab, kuten luonnollista on,
Sodalla saalistansa vaativi?

(SAMERI hiipii vasemmalta, telttojen taakse piiloutuen.)

Se sota, lausui mulle tietäjä,
Pikaisen lopun saa, kun Ahabin
Lyö kuoliaaksi ase Syyrian.
Te ymmärrätte, ettei ole meillä
Siis syytä taistelua pelätä.

SOTILAAT.

Sen ymmärrämme, herra kuningas.

ASARIA.

Vaan, jalo herra, suuren hengen ääntä
Jos kunnioitat, säästä silloin kansa
Ja hyljättyä kuningasta kohden
Vain käännä vihasi ja aseesi.

BENHADAD.

Sa, karkoitettu Israelin mies,
Näyt rakastavan omaa vertasi;
Vaan kädessä on ase Syyrian,
Sit' et voi käyttää vahingoksemme.
Siis kuulkaa, miehet, kuulkaa, päälliköt!
Kun sota kuolemalla Ahabin
Saa lopun, siksi — se on tahtoni —
Kun vihollista vastaan taisteluun
Me ryntäämme, niin teidän kaikkien
On häntä tähdättävä. Pienemmät
Saa eloon jäädä, yksin kuningas
Vain surman saakoon. Sotahuutomme
On: Ahabille kuolema!

SOTILAAT.

Ahabille kuolema!

(Benhadad päälliköineen edellä ja sotilaat jälestä
marssivat perältä oikealle.)

SAMERI (tulee piilostaan).

Ei hulluin juttu! Mutta kuitenkin
Ois ollut huudettava hiljemmin.
Tuon Israelin leiriin Isebel
Nyt kuulla sai, ja silloin en voi taata,
Ken hengissä saa ensi yönä maata,
Ken huomenna voi heilutella miekkaa,
Ken kylmin huulin hapuilevi hiekkaa.

(Menee vasemmalle.)

Toinen kuvaelma.

Huone Ahabin pääkortteerissa Mizpassa. Perällä ja molemmilla sivuilla ovet. Ahab kuninkaallisissa sotavarustuksissa ottaa vastaan Obadjan ja muutamia muita Israelin päälliköitä, jotka niinkään ovat varusteissa.

AHAB.

Ma olen kuullut, että Benhadad
On joukkoinensa asettunut leiriin
Lähelle Ramotia. Valmis on
Hän meitä vastaan heti ryntäämään.

Me ennätämme heidät lakeudella.
Kai valmis lähtöön Josafatkin on?

OBADJA.

Sa tiedät, herra, että Jordanvirta
On tulvillansa tavattomilla
Päävoimaa viivytellyt Juudean.
Vei vetten valta sillat, joita myöten
Sen virran yli oli mentävä,
Ja uutten tekoon kuluu aikaa kotva.
Vaan huomena jo joukkojansa vartoo
Kuningas Josafat, ja sitten hän
On valmis vihollista kohtaamaan.
Sua siksi pyytää odottamaan hän.

AHAB.

Vai sitten vasta! Ylihuomenna!
Käy vastaamme jo joukot Syyrian —
Me Mizpaan maatusimme, kunnes he
Niin meidät sulkis tänne, niinkuin äsken
Ma suljin heidät Afekiin. Mut ei!
Ma tanterella avonaisella
Nyt heti tahdon pettäjälle haastaa;
Ei siitä mua tulvat eikä sateet
Ei epäröivät ystävätkään estä.
Mi mieliala langollamme on?
Kai epäröivä?

OBADJA.

Jahven mieltä hän
On useasti kysynyt, vaan mykkä
On Jahve ollut, taivas niinkuin vaski,
Ja viime yönä häntä vaivannut
On kolkko uni.

AHAB (nauraen).

Vai kolkko uni! Voiko mikään mies
Niin turhaa säikkyä? Vie sanani:
En odota ma yhtään hetkeä.
Jos joukkoinensa, jotka täällä ovat,
Hän seuraa meitä, olkoon tervetullut.
Vaan yksinkin ma mennä rohkenen.

OBADJA.

Vaan Jahven vihaa etkö pelkää sa;
Hän taistelusta varoittanut on?

AHAB (ankarasti).

Sa etkö pelkää kuninkaasi vihaa?
Sun alituiset ojennuksesi
Jo loppukoot, tai, kautta sieluni,
Vihani kuorman hartioilles heitän,
Ja varma ole, että kyllin raskas
Sun maahan asti murtamaan se on.

OBADJA.

Mun kuninkaani, suuremmissakaan
Ei paljon murtamista voimalle.

AHAB.

En tuhlaa aikaa itsepäisyytees.
On kallis joka hetki. Yksi viha
Vain salamoi mun sielussani nyt,
Lyö suonissa ja jäntereissä riuhtoo,
Ja sitä ei voi kenkään taltuttaa.
Vie sanani, ja vihollista vastaan!

OBADJA.

Kuin tahdot, herra; palvelijas olen.

(Menee).

AHAB (toisille päämiehille).

Te toiset varustakaa joukkomme

Pikaiseen marssiin kohden Ramotia.

PÄÄMIEHET.

Ne valmiit ovat heti, kuningas.

(Menevät.)

AHAB (yksin).

Vaan etkö pelkää Jahven vihaa sa?

Vaan etkö pelkää! Ahab pelkäisi!

Ei pelkää ukkonen, kun nuolensa

Lyö säpäleiksi kylkeen jylhän vuoren,

Ei ilman kotkakaan, kun kyntensä

Upottaa hartioihin suuren hauin.

Ei pelkää Ahab. Vaikka vuoreksi

Mun tielleni luo Jahve tahtonsa,

Ma vuorta vastaan ukkosena isken.

Pelatkoot heikot! Baalin taikka Jahven

Edessä hentomielet ryömikööt

Ja heidän avustansa eläkööt!

Jumala pelottoman sankarin

On oma voima lannistumaton.

Hän oman mielen johdatusta seuraa.

Mua kostonaatos yksin ohjailee.

Se mua vie kuin myrsky purjehahta.

Ma pettäjälle tahdon opettaa,

Min vaatii kunnia. Ma miekalla

Häpeän kosten. Tahdon taistella.

Maa Bersabasta aina Daaniin asti

Niin kallis ei kuin Gileadin Ramot

Nyt mulle ole; sillä sidottu

On siihen kunniani. Kunniani!

(Isebelille, joka saapuu vasemmasta sivuovesta.)

Hyvästi, kuningatar, kauemmas

Et seurata voi. Vihollinen on

Lähelle meitä asettunut leiriin,

Sen arvaamatta tahdon yllättää.

ISEBEL.

Ma tiedän sen, ja siksi kutsuinkin

Ma Baalin papit, päivän neitseet tänne;

Ma heidän kanssaan luona alttarin

Rukoilen sulle isän armoa.

AHAB.

Se ajanviettos poissa ollessani.

ISEBEL.

Vaan yksi seikka. Äsken Samerin

Ma vihamiestä vakoilemaan laitoin.

Jos seuraa häntä äly entinen,

Niin tuo hän kohta tiedot arvokkaat.

Sa toki tahdot niitä odottaa.

AHAB.

Taas odottaa! Tuon sanan kirotun

Sun huuliltaskin kuulen, Isebel!

Odottaa voi, kun kypsy viikunat,

Ja nuori neito täydeks immeks varttuu;

Odottaa saita, että aarteet karttuu;

Voi odotella laiska päivämies,
Ken ajan mukaan palkkojansa nostaa,
Ja sopivata tilaisuutta kostaa
Odottaa luihu salapuriija;
Vaan odotus on pelkkää turmiota,
Kun kysymyksessä on suora sota;
Ripeä liike ensimmäisen hetken
Voi voiton määrätä ja tappion.
Ei rahtuakaan odotusta siis;
Käyn suoraan kohti, urkkijoista viis!

ISEBEL.

Vaan vallannut on minut outo huoli.

AHAB.

Sun? Huoli? Kuinka? Arkailenko jo?
Vaan eihän sota naisten ratto ole.

ISEBEL.

Ma Jemlanpojan leirissämmen näin.

AHAB.

Vai Jemlanpojan? Kapinaanko sen
Sa luulet joukkojamme lietsovan?

ISEBEL.

En. Mutta hengittäisin helpommin,
Jos ois hän siellä, mist' ei kenkään palaa.

AHAB.

Tuon peloituksen julki taikka salaa
Saat surmata, jos sielus sillä tyyntyy.

ISEBEL.

Niin teen, jos heittokeihäs taikka nuoli
Sen ihoon pystyy.

OBADJA (tulee peräovesta).

Herra kuningas,

On joukot valmiit.

AHAB.

Entä Josafat?

OBADJA.

Edessä pienen joukkonsa hän kulkee
Puvussa kuninkaan.

AHAB.

Siis taisteluun!

Hyvästi, Isebel, ma voittajana
Sun luokses palaan. (Suutelevat).

ISEBEL.

Armollinen Baal

Sun kilpesi ja varjelukses olkoon!

AHAB.

Sun isäsi. (Menee peräovesta Obadjan kera.)

ISEBEL.

Mun isäni, ja miksi

Ei hänenkin? Vaan vasta puolittain
Hän palvelevi sua, suuri Baal.
Nyt auta häntä, niin hän kokonaan
Sun omas on, ja temppeleissäsi,
Min sulle Samariaan teetti hän,
On uhraava hän sulle kiitosuhrin,

Ja perustuksen Israelissa
Saa valtas vankan, horjumattoman.

SAMERI (hiipii kiireesti oikeasta sivuovesta).
Sa, armollinen valtjatar, et
Saa päästää kuningasta, varma kuolo
On häntä taistelussa kohtaava.

ISEBEL (kiivaasti).
Katala orja, mitä lausuit sa?

SAMERI.
Ma lausuin: Älä kuningasta päästä!

ISEBEL.
Vai älä päästä! Koeta, jos voit,
Sa kämmenellä virran juoksu estää
Tai myrsky sulkemahan siipensä
Sanallas käske, sinä viisas narri!

SAMERI.
Sen voiman sulle, tyttärellensä,
On taivas suonut; sitä käytä nyt!

ISEBEL.
No kerro jo tuo vaara uhkaava!

SAMERI.
Matona joskus maassa mataen
Ja joskus kiitäin ilmassa kuin nuoli,
Lovessa korven, puiden alla piillen
Ma saavuin Benhadadin leiriin saakka,
Ja teltan taakse lymypaikkaani
Sain kuulla, kun hän miehillensä haastoi.
On ennustanut hänelle suuri noita
Tään sodan loppuvan, kun Ahabin
Lyö kuoliaaksi ase Syyrian.
Ja siksi käski kaikki miehensä
Hän yksin kuningasta tähtäämään.

ISEBEL.
Baal armahda!

SAMERI.
Sa huomaat, että on
Kuningas taistelusta estettävä.

ISEBEL.
Vaan kuinka? Ahab on kuin leijona,
Min usutettu koiralauma saa
Pahemmin ärtymään. Jos suuri Baal
Ei viisaudestaan anna neuvoa,
Mädännyt vaate silloin toivo on.

(BAALIN PAPIT ja PÄIVÄN TYTTÄRET — kuusi kumpiakin —
saapuvat vasemmasta ovesta. Papit tuovat alttarin.)

ISEBEL (saapujille).
Te saavuittekin aikaan toivottuun.
Mun kanssain rukoukseen joutukaa!
Me huutakaamme kaikkein korkeimmalta
Se neuvo, jot' ei ihmis-äly keksi.

(PAPIT laskevat alttarin, jolla on jotakin poltinainetta,
keskelle näyttämöä ja asettuvat neitseiden kera sen ympärille
piiriin.)

1:NEN BAALIN PAPPI (Isebelille).

Kuin kevätpäivä kukkakentälle,
Min elämään on houkutellut se,
Baal sinuun katseen laupiaan nyt luo;
Sa rukoukses hälle ilmi tuo!

ISEBEL (seisten alttariin päin kädet ylös nostettuna).

Baal, kuule lastas, armahda ja auta!
Ma juurruin sinuun, niinkuin kallioon
Puu joskus juurtuu. Niinkuin olet sa
Mun olentoni tutkimaton alku,
Niin elämäni olet vallannut;
Sa olet mulle enemmän kuin isä:
Pyrintöjeni tarkoitus ja määrä.
Mun ainoakaan ajatukseni
Ei hairahtunut ole sinusta;
Vihannut olen niitä, joita vihaat,
Ja rakastanut rakastamias;
Sain ystäväkses suuren Ahabin,
Ma Samarian sulle aukasin.
Nyt valon mailta tänne laskeudu,
Mun luokseni käy päivän kukkuloilta!
Kun ohjaat lastas viisaudellas
Ja apusi ja neuvos meille annat,
Ei koskaan viini papeiltasi puutu,
Ei temppeleistäs säihkysilmät immet,
Sun edessäsi pauhaa symbalit
Ja hekuma kuin vaahtoava virta;
Ja uskollisimpana lapsenas
Ma viime hetkeen sua palvelen.
Baal, kuule lastas, armahda ja auta!

(Isebel heitäkse maahan kasvoilleen. Papit ja päivän tyttäret pyörivät, huitoen käsillään, alttarin ympäri huutaen: »Baal, kuule lastas, armahda ja auta!» Yht'äkkiä ilmestyy tuli alttarille ja kaikki muut, paitsi 1:nen pappi, vaipuvat maahan kasvoilleen.)

1:NEN BAALIN PAPPI (Isebelille ojentaen kätensä yli alttarin). Käy, huoles haasta, isäs sua kuulee!

ISEBEL (nousten ja alttaria läheten).
Nyt taisteluun käy Ahab kuningas.

PAPPI.
Kuin jalopeura nuori, voimakas.

ISEBEL.
On ennustettu hälle kuolemaa.

PAPPI.
Baal elämätä hälle ennustaa.

ISEBEL.
Kuningas joutuu kaikkein purtavaksi.

PAPPI.
Vaan kuninkaita joukossa on kaksi.

ISEBEL.
Ja maaliks joutuis Josafat kenties!

PAPPI.
Hän on sun isäs kiivas vihamies.

ISEBEL.
Ja sikskö hänet tuomio nyt kohtaa?

PAPPI.
Sun tulee keihäät häntä kohti johtaa.

ISEBEL.

Mun johtaa keihäät häntä kohti! Mutta — —

PAPPI (ankarasti).

Sa epäiletkö Baalin viisautta?

ISEBEL.

En. Mutta Ahab kuningas nyt on.

PAPPI.

Vaan arvomerkit toinen saakohon.

ISEBEL.

Kuin läksi niin hän vihamiehen tapaa.

PAPPI.

Sa riennä, estä, olethan sa vapaa!

ISEBEL.

Syy taivuttava miss' on esteheksi?

PAPPI.

Et Baalin tytär ole, jos et keksi.

(Pappi heitäikse maahan. Tuli alttarilta sammuu.)

ISEBEL (hetkisen kuluttua, painolla).

En Baalin tytär ole, jos en keksi.

Kolmas kuvaelma.

Paikka vuoristossa lähellä Gileadin Ramotia. Kenttää ympäröivät joka taholla vuoret. Oikealla ja perällä vuorensola, vasemmalla matala vuoren lieve. AHAB, JOSAFAT ja OBADJA tulevat vasemmalta sotajoukon kera. Eräs SOTAMIES kiiruhtaa oikeasta solasta kuninkaita vastaan.

SOTAMIES.

On vihollinen vuoren takana
Jo pitkin kenttää marssimassa tänne;
Solia näitä tarkoittavan näyttää.

AHAB.

Vai tien se tahtois meiltä sulkea,
Vaan heitä vastaan vuoren viemme me.
Ma tätä vuoristoa ihailen;
Niin usein liikuin täällä lapsena
Ja kukkuloilta kauas katselin;
Näin aamun maat ja länsimeren rannat
Ja tunsin ilman ihanimmat tuoksut. —
Jos oikein muistan, samaan lakeuteen
Nuo solat yhtyy vuoren tuolla puolen.

SOTAMIES.

Niin on kuin sanot, herra kuningas.

JOSAFAT.

Ja kumpaiseenko vihollinen pyrkii?

SOTAMIES.

Tää oikea sen silmämäärä on.

AHAB.

Sen kautta mekin vastaan marssimme.
Tuo toinen sola, millainen se on?

SOTAMIES.

Se aluks' jyrkkään alas laskeikse.

AHAB.

Siis helppo suojella, jos vihamies
Sen kautta pyrkis meidän taaksemme.

Sen tehtävän suon sulle, Obadja.
Valitse itse toverikses miehet.
Vaan sa, kun vihamiehen marssin näit,
Sa näitkö siinä reippauden sen,
Mi tunnusmerkki pettämätön on
Sen rohkeuden, josta vuotaa voima?

SOTAMIES.

Näin. Ryhdikkäänä, pystypäin he marssi.

AHAB.

Ja mistä on tää konnain uskallus?

ISEBEL (on tullut vasemmalta ja rientää nyt kuninkaan eteen).
Ma tiedän lähteen, josta luottamusta
He ammentaneet ovat.

AHAB (hämmästyen).

Kuningatar,

Mi rohkeus! Tuon vuoren takana
On vihollinen.

ISEBEL.

Onnelliseksi

Ma itseäni ylistän, kun teidät
Sain tällä puolen vuotta tavata;
Niin tärkeät toi tiedot Sameri.

AHAB.

Hän Benhadadin leiriss' oliko?

ISEBEL.

Hän vihamiesten ajatuksetkin
On ovelasti ilmi urkinut.

AHAB. ja mitä ajatteli pettäjät?

ISEBEL.

He vapisivat niinkuin kaurislauma,
Jot' uhkaa jalopeura metsästä,
Ja pahin kammo oli Josafat;
Vaan leiriin saapui suuri tietäjä
Ja suuren voiton heille ennusti,
Jos heitä vastaan kaksi kuningasta
Tuo joukkojaan. Se heidät rohkasi;
Sun, kuninkaani, ynnä Josafatin
He kohti rynnistävän tietävät.

JOSAFAT.

Ja ennustukseen luottaen he varmat
Siis ovat voitosta.

ISEBEL.

Te tiedätte,

Min suuren voiman antaa luottamus.

AHAB.

Se pian heiltä taistelussa haihtuu.

ISEBEL.

Vaan miks' ei sitä ennen taistelua
Jo heiltä riistettäis? Niin saisimme
Me voiton halvemmalla hinnalla.

JOSAFAT.

Se toivottava olisi; vaan keino?

ISEBEL.

Ma toivon, että Ahab kuningas
Sen uhrauksen kiitollisna muistaa,
Min hyväksemme suuri Josafat
On tähän sotaan tullessansa tehnyt,
Ja luovuttaa tään päivän kunnian
Jalolle langollemme Juudasta.

AHAB.

Kuin? Tulisko mun taistelua karttaa?

ISEBEL.

Ei suinkaan! Mutta siinä Josafat
Saa ylimmäisnä, ensimmäisnä olla.
Hän, hallitsijan töyhtö otsallaan,
Vie kuninkaana joukot taisteluun,
Sa päällysmiesnä tuntematonna
Lyöt viholliset maahan hänen tieltään.
Kun näkevät he yhden kuninkaan,
Niin pettymyksen kolkko tunne heidät
Saa kohta valtaansa, ja uhriksi
He siten toivotonna joutuvat.

JOSAFAT.

On viisas neuvo kuningattaren,
Se miellyttääkö teitä kuningas?

AHAB.

Niin — miellyttää, jos teitä miellyttää.

JOSAFAT.

Tät' arvopaikkaa en voi hylkiä.

AHAB.

Siis minäkään en teiltä sitä kieltää.
Ma suostun ehdotukseen, kuningatar.

ISEBEL (innolla).

Se on sun asiasi pelastus!

AHAB.

Ma vaihdan puvun sulta, Obadja.
Sa kuninkaana täällä vartioit,
Ma Obadjana taistelussa lyön;
Mut, kautta kuoleman ja kadotuksen,
He iskuistani tuntee Ahabin.
(Vaihtaa kypärin ja haarniskan Obadjan kera.)
Nyt käskekäätte, lanko Josafat,
Te, kuningatar, leiriin kiiruhtakaa,
Ja saattajana olkoon Sameri!

JOSAFAT.

Mua Samarian, Juudan miehet kuulkaa!
Ei ahneus vaan oikeuden tunto
Sai vihan miekkaan meidät ryhtymään
Ja väärän tuomiolle vaatimaan.
Kun suosioista Ahab kuninkaan
Vien teitä taisteluun, niin mieleenne
Nää säännöt muistutan: Ken rinnassaan
Nyt pelon ahdistusta tuntevi,
Hän heti poistukoon. Ken kartanon
On rakentanut eikä vihkinyt,
Ken Israelin neidon kihlannut,
Vaan viel' ei puolisoiksi ottanut,
He älkööt verityöhön ryhtykö.
Vaan nuijaa, miekkaa, keihästä ja jousta
Kädellä sankarin muut käyttäkööt
Ja vihamiestä sinnes vainotkoot,

Kun vaskitorven äänen kuulevat;
Sen kajahtaissa laatkoon taistelu.
Siis uljaina kuin aikaan Davidin
Nyt kohdatkaamme pakanoiden lauma;
Meit' auttaa pyhän Mikaelin miekka
Ja voima sotajoukkoin jumalan.
On tunnuslause: Mikaelin miekka.

SOTILAAT.

Mikaelin miekka!

(JOSAFAT ja AHAB marssivat oikean puolisesta vuorensolasta sotajoukkojen kera. Obadja menee muutamien miesten kanssa perällä olevaan solaan. Isebel ja Sameri jäävät näyttämölle.)

ISEBEL (katsottuaan hetkisen aikaa kuninkaiden ja sotajoukon jälkeen).

Se onnistui! Sa tyttärestäs, Baal,
Saat kunniaa. Sun vihamiehiäs
Kuin mädänneitä viinimarjoja
Ma hylkiöinä maahan karistan.
Tuo Jahven sietämätön palvelus
On pian laho niittyhaavan runko,
Mi omaan kehnouteen kaatuvi.
Ja silloin eivät silmäykset nurjat
Sun ympärillä välky, Isebel;
Tai tulkoot, pilkallisna pälykööt!
Jos edessäni ois nyt Jemlanpoika.

SAMERI (viitaten vasemmalle).

Oi kuningatar, tuolta saapuu hän!

ISEBEL.

Hän saapuu! Saapuu otolliseen aikaan;
Nyt murrann saarnin visakylkisen.

MIKA JEMLANPOIKA (saapuu vasemmalta ja hämmästyy vähän kuningattaren nähtyään).

Sa kuningatar!

ISEBEL (halveksivalla ivalla).

Sinä, profeetta!

MIKA JEMLANPOIKA.

Ma kuljen teitä Jahven tuomioiden.

ISEBEL.

Ma Baalin viisauden jälkiä.

MIKA JEMLANPOIKA.

Pois huuliltasi rietas herjaus!
On mittasi jo kukkuralleen koottu.
Vihansa maljan polttavan jo Jahve
On yli huoneen jumalattoman
Nyt tyhjentävä viime pisaraan.
Nyt Herran leppymätön kiivaus
Lyö rikki sydämesi paatuneen.

ISEBEL (uhalla).

Nyt Baalin pettämätön viisaus
Sun ennustukses häpeäksi muuttaa;
On sanottava: suussasi on valhe
Ja kielelläsi pöyhkeilevä petos.

MIKA JEMLANPOIKA.

Sinussa rohkeus on perkeleen.

ISEBEL.

Vaikk' olkoon, mutta se on voittajan.
Jos pöyristävät ennustuksesi

Sun jumalasi laitto toistamaan,
Ne koskaan ennen korvissani eivät
Niin onteloilta kaikuneet kuin nyt.
Te kohta koston meille aikomanne
Omassa leirissä tunte.
Sen uskot kuultuasi: Benhadad
On mahtavalta tietäjältä kuullut
Tään sodan loppuvan, kun Ahabin
Lyö kuoliaaksi ase Syyrian;
Hän siksi kaikki verihurttsansa
On usuttanut kuningasta kohden,
Vaan muita säästämään on käskenyt.
Ma sain sen kuulla Baalin armosta.
Mun toimestani Juudan Josafat
Nyt kuninkaana taistelua johtaa,
Ja halpa verho kätkee Ahabin.

MIKA JEMLANPOIKA (hämmästyen).
Ja auttajanne, sukulaisenne,
Sa kurja saatat katalasti pettää!

ISEBEL (ivaten).
Kuink' en ma saattais, jonka auttaja
Ja sukulainen läheisin on Baal,
Kun petoksessa osallisena
On ylistetty Jahven palvelija,
Sun hurskas ystäväsi Obadja.

MIKA JEMLANPOIKA.
Se mahdoton on! Kaikkein ilkeimmän
Nyt päästi valheen huules kirotut.

ISEBEL.
Niin luuletko? Sa muutat mieltäsi,
Kun tuonne solaan hieman pilkistät.
Kai tunnet vartijan. Hän tahdostani
On puvun Ahabilta vaihtanut,
Niin Josafatin kuoloon syöstäkseen.

MIKA JEMLANPOIKA (menee perimmäisen solan suulle, katsoo ja nostaa suuresti hämmästyneenä
kätensä otsalleen).

ISEBEL.
Sa kalpenet, et kersku etkä uhkaa.

MIKA JEMLANPOIKA.
Vaan työlle saatanan sa riemuitset.

ISEBEL.
Ma nauran sulle vasten kasvoja,
Typerä, pölkypäinen profeetta,
Ma nauran sinun ennustuksilles
Ja jumalalle, jolla uhkaillet,
Vaan ylistelen viisautta Baalin.

(Kääntyy hänestä vasemmalle, jonne Sameri on siirtynyt.)

MIKA JEMLANPOIKA (katsoo Isebelin jälkeen).
Ma välkähdyksen voiton varmuudesta
Näin silmissä tuon jumalattoman.
Jos onnistuu hän, minne hurskas jää?
Hän häviääkö niinkuin pilvi, varjo,
Kun jumalaton niityn lailla versoo
Ja kohoaa kuin korska kallio?
Miss' olet, ihmisien vartija?
Jos iloitset sa työstä vääryyden
Ja väkivallan menestyä annat,

Niin miks' ei mua haudan yö jo peitä,
Miks siirtynyt en maahan varjojen?
Sa tuulen hartioille nostat mun
Ja tähtiloistoon kiitämähän käsket,
Vaan tempaat taasen ratsun altani
Ja alhoon synkkään pudota mun sallit;
Sa lupaat päivän, mutta saapuu yö,
Ja hyveen vallan voittaa konnantyö!

ISEBEL (on ottanut Samerilta keihään, lähenee, se kädessä, sivulta profeettaa ja kun tämä on lopettanut sanansa, syöksee sen hänen kylkeensä).

Kas tässä, kuole, Baalin kiroama!

MIKA JEMLANPOIKA.

Kavala käärme, puritko jo mua!

(Kaatuu alas vuoren solaan.)

ISEBEL (kiirehtää Samerin luo, jolle ojentaa keihään).

Pois, joutuin pois! Tuo vuori vuotaa verta
Kun kylkeen iskin vuoren velhoa.
Vaan ei! Jos uskallat, niin käy ja katso,
Mitenkä on tuon miehen laita nyt;
En soisi, että henkiin jäisi hän.

SAMERI (saavuttuaan rotkon suulle, jonne katsoo).

Hän kuolon kanssa kamppailevan näyttää
Ja verissänsä huutaa Jahvea.

ISEBEL.

Niin, parkukoon vain, apua ei tulle.

MIKA JEMLANPOIKA (rotkosta).

Nään pyhät tuomiosi täyttyvän
Ja ylistän sun nimeäsi, Herra!

SAMERI (Isebelille),

Sa kuulitko?

ISEBEL.

Vai vielä ylistää!

Ma kiroaisin hänen sijassaan.

SAMERI (rotkoon katsoen).

On polvillansa luona Obadja
Ja vannoo viattomuuttaan. Nyt hänet
Jo siunaa profeetta ja kuoloon nukkuu...
Obadja saapuu. (Kiiruhtaa pois solalta.)

ISEBEL.

Tule, paetkaamme!

(Rientävät vasemmalle.)

OBADJA (nousee solasta ja katselee ympärilleen).

On poissa peto hillitsemätön;
Hän paennut on työtä hirveää.
Oi pitkämielisyyttäs, suuri Jahve!
Sa taivaan kantta vielä kannatat
Ja pidättelet nuolet pitkäisen;
Jo eikö syöksy perusteiltaan maa,
Min lioittaa sun vanhurskastes veri?
Ja nytkö Israeli taistelee?
Se oikeutta pakanoilta vaatii,
Mut juurinensa repii pyhyiden
Omasta tarhastansa. Päätöksen
Voi aavistaa. On onnellinen hän,

Ken hurskaan lepoon ajoissa jo pääsi.

1:NEN SOTAMIES (juoksee perimmäisestä solasta). Sa, herra, kuuletko?

OBADJA.

En.

1:NEN SOTAMIES.

Taistelu

On ankara tuon vuoren takana.
Näin, kuinka yhteen ryntäsivät he
Kuin Jordaani ja kaakon raivo myrsky.
Nyt vasten vuorta sotahuudot kaikuu,
Ja kilvet soivat, miekat välkkyvät;
Mun rinnassani sydän vapisee,
Vaan joukossa ma mielelläni oisin.

(Rientää jälleen solaan.)

OBADJA.

Miss' on nyt Mooses, käsin ojetuin
Mi avun huutais Israelille?
Ja missä Aaron, missä hurskas Hur
Käsiä kannattamaan, kun ne väsyvät?

(Taistelun melua kuuluu. Sotilaat tulevat perimmäisen solan suulle.)

1:NEN SOTAMIES (tulee ensiksi). Nyt siirtyy taistelu, jo näkyy tänne.

2:NEN SOTAMIES (tulee). Se vasta temmellys!

3:S SOTAMIES (nousee solasta ja katsoo). Ja tuota yhtä Kaikk' ahdistavat.

1:NEN SOTAMIES.

Se on kuningas.

OBADJA (tultuaan solalle).

Se Josafat on!

2:NEN SOTAMIES.

Taivas, nyt hän kaatui!

3:s SOTAMIES. Taas pystyssä hän on!

1:NEN SOTAMIES.

Te näittekö

Tuon iskun, jolla Israelin mies
Löi jättiläisen, joka tähtäsi
Kuningas Josafatia?

OBADJA.

Se läksi

Kädestä Ahab kuninkaan.

2:NEN SOTAMIES.

Kas taas!

3:s SOTAMIES. Se oli läimäys!

1:NEN SOTAMIES.

Se mies ei nouse!

2:NEN SOTAMIES. Mik' on tuo huuto?

3:S SOTAMIES.

Ahaille kuolema!

OBADJA.

Vaan ahdistavat Josafatia.

1:NEN SOTAMIES. Oi katsokaa, hän horjuu!

2:NEN SOTAMIES. Kätensä Hän korottavi kohden taivasta!

3:S SOTAMIES. Hän pelastusta sielullensa huutaa!

OBADJA.

Oi, kiitos Jahven, nyt hän rauhan sai!

1:NEN SOTAMIES. Mik' ihme! Torvet soivat, taisto päätty!

2:NEN SOTAMIES. On kaatuneita! Verta uhkuu maa!

3:S SOTAMIES. He eroavat; tänne marssivat.

1:NEN SOTAMIES. He kiertää eri teitä; mutta yksi Edellä rientää.

OBADJA.

Ahab kuningas!

2:NEN SOTAMIES. On katse jalopeuran vihaisen!

3:S SOTAMIES. Mi voima vielä jälkeen taistelun!

AHAB (rynnäten perimmäisestä solasta, Obadjalle).

Tuo pukuni! Ma olen petetty.

Ja katalaksi pelkuriksi mun

Ken hyvänsä nyt saattaa mainita.

Miks piilottauduin vastoin luontoani

Tään valhevaipan suojaan? Miksi en

Ma saanut pauhinassa taistelun

Kuninkaan kostonmiekkää heiluttain

Niin lakaista kuin hävittävä myrsky,

Tai kaatua kuin honka taipumaton!

Vaan viel' on alla vaarumaton maa

Ja käteni voi miekkää heiluttaa;

Ma näytän heille vielä Ahabin.

(On kiireesti vaihtanut pukua Obadjan kanssa. Oikeasta vuoren solasta tulee BENHADAD, perimmäisestä JOSAFAT päälliköiden kera näyttämölle. Molempiin soliin tulee sotamiehiä. Ahab lähestyy kuninkaallisessa puvussa Benhadadia.)

On tässä Ahab eikä, kautta taivaan,

Lymyä ai'o. Halpa pettjä

Sa olet, Benhadad; päämiehesi

Ne kaikki ovat väärintekijöitä.

Ei nimeänne kelpo sankari

Voi häpeättä mainita. Min sanoin,

Sen todistan ma tällä kalvalla

Jokaista vastaan teistä. Tai kun teillä

On tapa kohden miestä ainoaa

Usuttaa koko sotajoukkonne —

Sen todistaa voin armeijaanne vastaan.

Sananne syöjät, kehnot luikurit

Olette kaikki. Voiko teistä ken

Sen Ahabista väittää, esiin käyköön!

BENHADAD (katselee päämiehiään, nämä katselevat toisiaan).

AHAB.

Ei kenkään astu. Teiltä puuttuvi

Ei yksin kunnia, vaan miehuuskin.

ASARIA (astuu Benhadadin eteen).

Suo, herra, minun häntä vastaan käydä!

BENHADAD.

Sa? Israelilainen! Mene! Mene!

ASARIA.

Ma hänen ylpeytensä nöyryytän.

(Astuu Ahabin eteen paljastetuin miekoin.)

Kuningas Ahab, väärintekijä,

Sanasi syöjä, pyhän oikeuden

Häpeämätön polkija sa olet;

Sen väitän kahden sotajoukon kuullen,

Sen hengelläni tässä todistan.

AHAB (ottaa kalveten askeleen taaksepäin).

Ken olet mies? Ja kuinka uskallat?

ASARIA.

On kädessäni ase Syyrian,

Vaan kostonmiekaks on se karkaistu

Sen synnin, kärsimyksen liekissä,

Min Samariaan sinä sytytit.

AHAB.

Vaan nimesi?

ASARIA.

Ei tuntematon sulle,

Mut kun sen kuulla tahdot, lausun sen.

Ma Asaria Jorainpoika olen,

Päämiehes, jolta Baalin temppelissä

Häpäisit kihlatun, ja jolle sa

Teit lupauksen. Mutta kuinka sen

Sa sitten täytit, itse parhain tiedät.

AHAB.

Voi pääsky välttää vainoavan haukan;

Jäliltään vuorikauris metsämiehen

Voi eksyttää, ja värisevä vohla,

Jot' ahnahasti väijyy leopardin

Veriset silmät, syrjään loikaten

Tään julman pedon kyntten raatelusta

Voi joskus päästä. Mutta ihminen

Ei paeta voi taivaan tuomiota,

Mi häntä kohtaa, sen ma näen nyt.

Vaan kysyn sulta, Jorainpoika, mies,

Ken milloin salaa, milloin julkisesti

Mun henkeäni väijyt, onko sulla

Se voima, puhdas, järkähtämätön,

Mi siltä vaaditaan, ken täyttämään

Käy taivaan tuomiota?

ASARIA.

Jahve jo

Sun lyönyt on, ja siks en sua pelkää.

AHAB.

Vaan kädessäin on säkenöivä säilä

Ja tuomiolle sillä ensin sun

Ja sitten uuden herrasi ma vaadin.

(Taistelevat. Ahab kaatuu.)

ASARIA.

Sa olet tuomittu.

AHAB (jonka luo Josafat ja Obadja kiirehtivät).

Sa osait!

Vaan aseesi sulle käteesi toi Jahve

Ja lausui: Tällä Ahabia lyö!

Sa löit. En estää voinut. Baalin armo

Ei auttanut.

ISEBEL (lähestyy vasemmalta).
Niin kolkko aavistus
Mua vetää tänne taas.

AHAB (huutaen).
Oi Isebel,
Ei vapahtanut mua Baalin armo! (Kuolee.)

ISEBEL.
Sa julma Jahve!

(Syöksyy Ahabin luo.)

ASARIA (ojentaa miekkansa Benhadadille).
Täss' on miekkasi!
Taas Israelin kanssa taistelen
Tai kuolen, jos se hengen multa vaatii.

BENHADAD (ottaen miekan Asarialta, joka siirtyy israelilaisten joukkoon).
Tää kalpa välkkyy niinkuin salama,
Min taivaastansa heittää jumalat
Vihattaviaan musertamaan maahan,
Tää Damaskussa olkoon muisto pyhä.
Vaan, miehet Syyrian, on tullut ilta;
Me marssikaamme yöksi Ramotiin.
Ei enää meiltä kenkään sitä vaadi.

(Menee sotajoukkoineen oikealle.)

ISEBEL (Israelin sotilaille).
Ket' olette te, säikähtäneet raukat,
Te, joille Ahab runsaan leivän soi
Ja teltit teetti leposijaksi,
Te uskollisuutenne rikkojat?
On käsissänne kiulut eikä miekat.
Te toimetonna katselette vain,
Kun sankari jää saaliiks kuoleman,
Tukenne vankin horjuvi ja kaatuu.
Vaan Israelin tyly Jahve on
Nyt uhriksensa saanut Ahabin.
Hän tätä muukalaisten ystävää
Ei koskaan sietänyt. On kostonsa
Nyt meitä kohdannut, vaan kostaneet
Olemme mekin. Vaot syvät, laajat,
On joukkoon hänen palvelijainsa
Vihamme kyntänyt. Ja Israel
Ei yksin hänen omaisuuttansa
Nyt enää ole. Hänen tarhaansa
On pakanuuden ruoho juurtunut;
Ja sotaa hänen kanssaan vallasta
Käy voitokkaana Baal ja Astartte.
Hedelmät sangen karvaat Jahvelle
Luo Ahabin ja Isebelin kylvö.
Niin kostonriemu mulle nautinnon
Tuo katkerimmassakin murheessa.

JOSAFAT.
Pysähdy, raivotar, jos et sa tahdo,
Ett' iskee sinuun ennen aikaansa
Jo Jahven pyhän vihan salama.
Mun edessäni kuolon synkät alhot
Jo taannoin aukasivat kuilunsa,
Ne olivat jo vähällä mun niellä,
Maa alla vapisi ja yllä tummui taivas.
Ma rikokseksi silloin huomasin
Tään taistelumme, johon eksyin ma,

Ja katumuksen, epätoivon voima
Ne pontevuutta loivat sieluuni;
Niin huusin syvyydestä kuoleman
Ma Jahven armoa ja pelastuin.
Ei hänen loppumaton voimansa
Voi tarkoituksestansa eksyä.

OBADJA.

Jahve elää!

SOTILAAT.

Jahve elää!

ISEBEL (vaipuu alas).

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK AHAB ISRAELIN KUNINGAS: VIISINÄYTÖKSINEN
MURHENÄYTELMÄ ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its

attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, “Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation.”
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.

- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain “Defects,” such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the “Right of Replacement or Refund” described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you ‘AS-IS’, WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™’s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.